

ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΜΑΙΟΣ, 1839.]

[ΑΡΙΘ. 29.]

Ο ΑΛΑΛΟΣ ΠΑΙΣ.

Εἰς τῶν νυκτερινῶν φυλάκων τῆς πόλεως τῶν Παρισίων, κάμνων τὸν γῦρον αὐτοῦ μίαν χειμερινὴν ἑσπέραν, εὗρηκε τέκνον μὲ τὰ πλέον ρακώδη ἐνδύματα στέκον εἰς μίαν κόγχην τῆς ὁδοῦ, καὶ προφέρων σιγανούς τινας μυγμούς, ἐνῶ τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ τὸ ἀσκεπὲς σῶμά του ἔτρεμεν ἀπὸ τῆς νυκτὸς τὸ δριμύ ψύχος. Ἠρώτησεν αὐτὸ, 'Ποῦ εἶναι ἡ μήτηρ σου—ποῦ εἶναι ἡ κατοικία σου;' ἐπρότεινε πολλάκις τὴν ἰδίαν ἐρώτησιν, ἀλλὰ μόνην ἀπόκρισιν ἐλάμβανε τοὺς αὐτοὺς ἀνάρθρους ἤχους. Ἐπίασε, τέλος, τὸ παιδίον, καὶ ἤρχισε νὰ τὸ τινάζῃ ὀλίγον δυνατὰ, στοχαζόμενος τὴν σιωπὴν αὐτοῦ θυμοῦ ἢ πείσματος ἀποτέλεσμα. Εἰς τὸ μεταξύ τοῦτο, γηραλέος, πλησιάσας, ἠκροσθη τὰς ἐπανειλημμένας τοῦ φύλακος ἐρωτήσεις. Τὸ παιδίον ἐξηκολούθει ἔτι ἄφωνον, καὶ ὁ φύλαξ ἔμελλε πλέον νὰ τὸ ἐπάρῃ εἰς τὴν φυλακὴν· τότε ὁ γέρον, 'Στάσου ὀλίγον,' εἶπε· 'δός με τὸν λύχνον.' Λαβὼν αὐτὸν, ἔρριψεν ὄλον τὸ φῶς ἐπάνω εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ τέκνου, καὶ μὲ ἰλαρὸν τόνον ἐπανέλαβε τὰς ἤδη γενομένας ἐρωτήσεις. Μετὰ δὲ προσεκτικὴν παρατήρησιν, στραφεὶς πρὸς τὸν φύλακα, 'Τὸ τέκνον,' εἶπεν, 'εἶναι κωφὸν καὶ ἄλαλον.'

Ὁ τοῦτο δηλοποιήσας, ὁ καὶ ἀξιώτατος ἐκ πολυχρονίου σπουδῆς καὶ πείρας νὰ προφέρῃ τοιαύτην ἀπόφασιν, ἄλλος δὲν ἦτο παρ' ὃ Ἀββᾶς Δελεπαῖος, (Abbé de l'Éree), ἀνὴρ ἐξίσου διὰ πνεῦμα καὶ φιλανθρωπίαν ἐπίσημος. Ὁ ἱερωμένος οὗτος, νέος ὢν ἀκόμη τὴν ἡλικίαν, ἐπληροφόρηθη ὅτι οἱ κωφοὶ καὶ ἄλαλοι ἐπιδέχονται διδασκαλίαν ἕως εἰς ἓνα βαθμὸν—πρᾶγμα πάντῃ ἀδύνατον ἀρχήτερα λογιζόμενον—ὅθεν καὶ κατέβαλε πᾶσαν αὐτοῦ δύναμιν εἰς κατόρθωσιν τοῦ σκοποῦ τούτου· ἐπέτυχε δ' ἄριστα, καὶ τὸνομά του κατετάχθη μεταξύ τῶν ευεργετῶν τῆς ἀνθρωπότητος. Μεγάλῃ τῶντι καλοτυχίᾳ τοῦ πτωχοῦ τέκνου, ὅτι ὁ Ἀββᾶς ἐπέρασεν ἐκεῖθεν τὴν στιγμὴν τῆς κρατήσεώς του κατὰ τὴν προειρημένην ἑσπέραν. Ὁ φύλαξ ευκόλως παρέδωκε τὸν παῖδα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἀββᾶ, ὅστις ἐζήτησεν αὐτὸν, ὑποσχεθεὶς νὰ κάμῃ τὴν ἀνήκουσαν ἐρευναν διὰ τοὺς γονεῖς του, καὶ νὰ παραδώσῃ τὸν δυστυχῆ, εἴαν ποτε ἤθελαν φανῆν νὰ τὸν ζητήσωσι.

Μετ' ὀλίγον ὁμοῦ ἀφοῦ ὁ Δελεπαῖος ἐπῆρε τὸ τέκνον εἰς τὴν οἰκίαν, ἐβεβαιώθη ὅτι κἀνεὶς δὲν ἤθελε ποτε

τοῦ τὸ ζητήσῃν. Δὲν ἤργησε νὰ καταλάβῃ, ὅτι τὰ φυσικὰ τοῦ παιδὸς ἐλαττώματα εἶχαν κάμειν αὐτὸν ὄφλου καὶ προδοσίας θῦμα. Πολλὰ περιστάσεις ἔφεραν τὸν Ἀββᾶν εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦτο. Παρατηροῦσε τὸν ἄθλιον, πρὶν τοῦ ἐκβάλωσι τὰ ράκη, ὅτι ἔβλεπεν αὐτὰ μὲ ἐκπληξιν καὶ ἀηδίαν· ἐφαίνετο δὲ πολὺ εὐχάριστος καὶ εὐγνώμων, ὅτε τοῦ ἐβάλθησαν καλῆτερα φορέματα. Περιπλέον, τὸ δέρμα τοῦ νέου Ἀρμάνδου (οὕτως ὠνόμασε τὸ τέκνον ὁ καινὸς αὐτοῦ προστάτης) ἦτο λευκὸν ὡς χιῶν, ἀφοῦ ἐξεπλύθησαν αἱ ἀκαθαρσίαι, μὲ τὰς ὁποίας ἐφαίνετο ἐπίτηδες ἠλειμμένον. Τὸ βλέμμα καὶ ὁ τρόπος του ἦσαν ἐξυπνα καὶ εὐγενῆ, ἅστε ἀκόμη περισσότερον ἐπεβεβαίοναν τὴν ἰδέαν τοῦ Ἀββᾶ, ὅτι χαμερπῆς τις ἰδιοτέλεια εἶχε προξενήσῃν τὴν ἐκθεσιν τοῦ παιδός. Στρώσας δὲ καὶ ποικίλα φαγητὰ ἐμπροσθεν αὐτοῦ, ἀνεκάλυψε παρευθὺς, ὅτι ὁ Ἀρμανδὸς ἦτο συνειδησμένος μόνον εἰς τὴν τροφήν, ἥτις δίδεται εἰς τῶν ὑψηλοτέρων καὶ πλουσιωτέρων οἰκογενειῶν τὰ τέκνα.

Μ' ὅλας τὰς ἐρεῦνας τοῦ καλοῦ Δελεπαίου, καὶ μ' ὅλας τὰς ἀγγελίας, ὅσας κατεχώρισεν εἰς τὰς δημοσίους ἐφημερίδας, τὸ παραμικρὸν δὲν εὐτύχησε νὰ μάθῃ περὶ τῆς τοῦ Ἀρμάνδου ἱστορίας. Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ παῖς ἐφείλκε καθημέραν τὴν ἀγάπην τοῦ ευεργέτου του. Ὁ οἶκος τοῦ Ἀββᾶ πρὸ πολλοῦ ἐχρησίμευεν ὡς σχολεῖον, ἢ ἄσυλον, διὰ τοὺς ὁμοιοπαθεῖς τοῦ Ἀρμάνδου· ἀλλ' οὐδεὶς κωφὸς καὶ ἄλαλος εἶχε ποτε προοδεύσειν τόσον ταχέως, ὅσον αὐτὸς, ὡς πρὸς τὴν μάθησιν τῶν ἀντιὸμιλίας καὶ ἀκοῆς σημείων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ διδασκάλου εἶχεν ἐφεύρειν. Μετ' ὀλίγα ἔτη ὁ Ἀρμανδὸς ἠμπόρει οὕτω εὐκόλως νὰ συνεννοῆται μὲ τὸν Ἀββᾶν, ὡς καὶ ἂν δὲν τοῦ ἔλειπε τὸ χάρισμα τῆς ὀμιλίας. Ἀφοῦ τὸ μέγα τοῦτο κατωρθώθη, ἀσμένως ἐπροίκιζεν ὁ Ἀββᾶς τὸ ἐξανοιγόμενον τοῦ μειρακίου πνεῦμα μ' ὅλα τὰ πλούτη τῆς παιδείας καὶ τῶν γνώσεων. Ὅσον δ' ἀνεπτύσσετο ἡ διάνοιά του, τόσον προσεκτικώτερα ἐζήτηι ὁ Ἀββᾶς κάμμίαν ἀμυδρὰν τῆς βρεφικῆς ἡλικίας ἀνάμνησιν, ἥτις νὰ φέρῃ αὐτὸν εἰς ἐξήγησιν τοῦ τῆς ἐκθέσεως μυστηρίου. Ἐρωτώμενος ὁ νεανίσκος, ἄλλο δὲν ἐνθυμεῖτο, εἰμὴ ὅτι ἐπέρασε πολὺν δρόμον, πρὶν ἐμβῆ εἰς τοὺς Παρισίους. Ἀλλ' ἐνθυμήσεις νηπιακαὶ ὑπῆρχαν εἰς τὸ πνεῦμά του, μολοντά κεκοιμισμένοι, ἀπῆλθον δὲ μόνον φιλικὰς περιστάσεις διὰ νὰ ἐξεγερθῶσι. Εἰς ἓνα τῶν πολλῶν

περιπάτων, τοὺς ὁποίους ἔκαμνεν ὁ Ἀββᾶς μετὰ τοῦ ἀλάλου μαθητοῦ, ἔτυχε νὰ περάσωσιν ἀπὸ τὰ δικαστήρια, ἐνῶ εἰς τῶν δικαστῶν ἐξήρχετο τῆς ἀμαξίας του. Ὁ Ἀρμανδος ἀνεπήδησεν εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἐκπληξιν, καὶ εἰδοποίησε τὸν διδάσκαλον, ὅτι ἀνὴρ τις, ἰκτίδα (κακοῦμι) καὶ πορφύραν ἐνδεδυμένος ὡς ὁ κριτής, ἐσυνείθιζε πρὸ πολλοῦ νὰ κρατῆ αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ νὰ καταβρέχη τὸ πρόσωπόν του μὲ φιλήματα καὶ μὲ δάκρυα. Ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν ἔκαμνεν εἰς τὸν Ἀββᾶν ἡ ἀνάμνησις αὐτῆ. Εἶκασεν ὅτι ὁ Ἀρμανδος πρέπει νὰ ἦτον υἱὸς δικαστοῦ τινός, καὶ ὅτι ὁ δικαστής ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν του πρέπει νὰ ἑκατοίκει εἰς πόλιν πρωτεύουσαν, ὅπου συνεκροτοῦντο ἀνώτερα δικαστήρια. Ἀπὸ δὲ τὰ δάκρυα, ὡς καὶ τὰ φιλήματα, ἐσυμπέρανεν ὅτι ἡ μήτηρ τοῦ παιδὸς ἦτο προαποθαμμένη.

Καὶ ἄλλαι περιστάσεις συνέτρεξαν ἀκολούθως εἰς ἐνίσχυσιν τῆς τοῦ Ἀββᾶ ἐλπίδος, ὅτι κἀνένα καιρὸν ἤθελεν ἐμπόρεσειν νὰ λαβῆ τὸ δίκαιόν του ὁ νεανίσκος· ἐπειδὴ, ὅτι ὁ ἄθλιος εἶχεν ἀδικηθῆν, ὁ καλὸς ἱερεὺς ἦτον ὑπερβέβαιος. Τὰς ὁδοὺς ποτὲ διαβαίνων ὁ Ἀρμανδος, ἔμεινε τὰ μέγιστα τεταραγμένος εἰς τὴν θῆαν ἐπικηδείου τινός πομπῆς· ἐγνωστοποίησε δὲ εἰς τὸν Ἀββᾶν, ὅτι καὶ αὐτὸς συνώδευσε ποτὲ ὁμοίαν πολυπληθῆ πομπήν, μαῦρα ἐνδεδυμένος, καὶ ὅτι ἕκτοτε δὲν ἶδε ποτὲ πλέον τὸν ἄνθρωπον μὲ τὰ πορφυρᾶ ἐνδύματα. Ἐταλαίπωρον! ἐσυλλογίσθη ὁ Ἀββᾶς, «εἶσαι λοιπὸν ὄρφανόν, καὶ χαμερπῆς τις συγγενῆς, ἀπὸ τὰ φυσικά σου ἐλαττώματα ὠφελούμενος, ἤρπασε τὴν κληρονομίαν σου!» Περιδιαβάζων ἄλλοτε μὲ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ εἰς τὴν νότιον πλευρὰν τῶν Παρισίων, ἐστάθη ἕξαφνα, καὶ προσεκτικῶς ἐκύτταζε τὴν πύλιν. Εἶπε δὲ εἰς τὸν Ἀββᾶν, ὅτι ἀπὸ τὴν πύλιν ταύτην εἰσῆλθε πρῶτον εἰς τοὺς Παρισίους, καὶ ὅτι ἐνδυμεῖτο νὰ ἐσταθῆ αὐτοῦ μέσα εἰς μίαν ἀμαξίαν, ἕωσὺ ἐξετάσθησαν τὰ πραγματά των. Τοῦ ἦλθε περιπλέον εἰς τὴν μνήμην, ὅτι μὲ τὴν ἀμαξίαν ταύτην εἶχεν ὁδοιπορήσειν ἡμέρας τινὰς μετὰ δύο ἄλλων ὑποκειμένων.

Ταῦτα πάντα διαλαγιζόμενος ὁ Ἀββᾶς, ἠσθάνετο πεπεισμένος, ὅτι ἀφέθη ὄρφανός ὁ ἀλάλας παῖς εἰς πόλιν τινὰ τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας· νομίζων δὲ χρέος του νὰ φροντίσῃ κατὰ πάντα τρόπον ὑπὲρ τῆς τοῦ νέου ἀποκαταστάσεως, ἀπεφάσισε νὰ περιέλθῃ μετ' αὐτοῦ τὰ ἱποπτα ἐκεῖνα μέρη, εὐελπίς ὅτι ἡ θῆα τοῦ τόπου τῆς γενέσεώς του ἤθελεν ἐξεγείρειν τὴν ὑπνώπτουσαν αὐτοῦ μνήμην. Ἡ ἐπιχείρησις αὐτῆ ἦτο μὲν παλῦμοχος, ἀν' ὅχι διὰ τὸν Ἀρμανδον, νεανίσκον δεκαοκταετῆ, βέβαια ὁμῶς διὰ τὸν γηραλέον Ἀββᾶν· ἀλλ' ὁ πόθος νὰ ὠφελήσῃ τὸν ἀγαπητὸν αὐτοῦ μαθητὴν ἦτον ἀκαταμάχητος. Ἐπέμεινε σταθερὸς εἰς τὴν ἀπόφασιν, καὶ μετ' ὀλίγον ἤρχισε τὴν ὁδοιπορίαν.

Ψυχὴ ὀλιγώτερον γενναία παρὰ τὴν τοῦ Ἀββᾶ Δελεκαίου ταχέως ἤθελε βαρυνθῆν τοὺς κόπους τῆς ὁδοιπορίας, ἐπειδὴ μάλιστα οἱ μόχοι οὗτοι διὰ πολὺν καιρὸν ἐφαίνοντο ἀκαρποί. Ἐκ κόμης εἰς κόμην, καὶ

ἐκ πόλεως εἰς πόλιν, ἐπερνοῦσαν οἱ περιηγηταί, χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ἀναγνώρισιν ἐκ μέρους τοῦ Ἀρμανδου. Ἀλλ' ἠλλάξε διόλου τὸ πρᾶγμα, ὅτε μετὰ τρίμηνον περιοδείαν ἐμβῆκαν εἰς τὰς πύλας τῆς Τολώσης. Καταρχὰς μὲν ὁ Ἀρμανδος ἐφαίνετο νὰ βλέπῃ καὶ τὴν πόλιν ταύτην ἀδιαφόρως· ἀλλ' ἐνῶ ἐπερνοῦσαν ἀπὸ μίαν ἐκκλησίαν, ἐστάθη ἕξαφνα, προσήλωσεν εἰς αὐτὴν τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ μὲ τρεμούσας χεῖρας ἔκαμνε σημεῖα εἰς τὸν Ἀββᾶν ὅτι ἐνδυμεῖτο αὐτὸν τὸν τόπον—ὅτι εἰς τὴν ἐκκλησίαν ταύτην ἐσυνώδευσε τὸ προλεχθὲν λείψανον τοῦ δικαστοῦ. Δύσκολον ἤθελεν εἶσθαι νὰ περιγράψῃ τις τὰ μεμιγμένα χαρᾶς καὶ ἀνησυχίας αἰσθήματα, ὅσα ἐγέννησεν ἡ ἀνακάλυψις αὐτῆ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ γηραλέου Ἀββᾶ. Ἐνῶ ἐπροχώρουσαν εἰς τὰς ὁδοὺς, πᾶν σημαντικὸν ἀντικείμενον ἀνεγνωρίζετο ὑπὸ τοῦ Ἀρμανδου, καὶ δὲν ἔμεινε πλέον ἀμφιβολία εἰς τὸν Ἀββᾶν ὅτι εὐρήκε τὸ ποδούμενον. Ἀλλὰ, καὶ ἂν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία τις, διεσκεδάσθη μετ' ὀλίγον. Ἀφοῦ ἐμβῆκαν εἰς εὐρύχωρον τινὰ πλατεῖαν, αἱ ἀναμνήσεις τοῦ Ἀρμανδου ἐγίναν ζωηρότεραι· τέλος δὲ, φθασας ἐμπροσθεν ἀρχαίου τινός καὶ μεγαλοπρεποῦς οἴκου, ἐκραύγασε τρανοφῶνως, καὶ ἔπεσεν ὀπίσσω εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συνοδοιπόρου καὶ φίλου του.

Ἀφοῦ δὲ μετὰ ἱκανὴν ὥραν ἀνέλαβεν ἀπὸ τὴν λειποθυμίαν, εἰδοποίησε τὸν Ἀββᾶν, ὅτι ὁ οἶκος οὗτος ἦτον ὁ τόπος τῆς γενέσεώς του—ὅτι αὐτοῦ τὸν ἔχαΐδευεν ὁ κριτής—καὶ ὅτι αὐτοῦ ἑκατοίκει, μετὰ τὴν κηδείαν, ὁμοῦ μὲ τέκνον ὁμήλικον, τὸ ὁποῖον ὑπερηγάπα, καὶ ζωηρότατα εἰσέτι ἐνδυμεῖτο. Μετὰ δυσκολίας ἠμπόρεσεν ὁ ἠλικιωμένος ἱερεὺς νὰ σύρῃ τὸ μεράκιον ἀπ' ἐμπροσθεν τοῦ οἴκου—πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον πολὺ ἐπεθύμει νὰ κόμῃ διὰ νὰ μὴ λαβῶσι πρόωρον εἶδησιν οἱ ἐνοικοῦντες. Ἀλλ' ὁ Ἀρμανδος ἦτον εὐπειθής, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπροχώρησεν εἰς ξενοδοχεῖον, ὅπου ἐκάθισαν πρὸς καιρὸν. Εὐκόλως δύναται τις νὰ φαντασθῆ πόσον περιχαρεῖς καὶ εὐγνώμονες ἦσαν εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὰς πρὸ ὀφθαλμῶν αὐτῶν χρηστάς ἐλπίδας.

Ἡ πρώτη φροντίς τοῦ Ἀββᾶ, μετὰ ταῦτα, ἦτο νὰ μάθῃ τὴν χαρακτῆρα καὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ κατέχοντος τὸν οἶκον, ὅστις τόσον ἐκίνησε τὸν Ἀρμανδον. Ἴδου δὲ ὁποῖα ἦτον ἡ ἐκβασίς τῆς ἐρεύνης του. Εἰδοποιήθη, ὅτι ὁ οἶκος ἦτο ποτὲ κτῆμα τοῦ κόμητος Ἀραγκουρτίου, ἀνδρὸς περιπλούτου καὶ δικαστοῦ εἰς τὴν πόλιν Τολώσαν· καὶ ὅτι πρὸ πολλῶν ἐτῶν ὁ κόμης ἀπέθανεν, ἀφήσας ἕνα υἱόν, τὸν ὁποῖον ἐγέννησε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἡ σύζυγός του, μὲ θυσίαν τῆς ἰδίας τῆς ζωῆς. Τὸ παιδίον ἐκεῖνο, Θεόδωρος Ἀραγκουρτίος, ἦτο κωφὸν καὶ ἀλάλον, ἀφέθη δ' ἐπίτροπος αὐτοῦ ὁ κύριος Ἀρλεμόντης, θεῖος πρὸς μητρός. Διὰ τινὰ καιρὸν ὁ Θεόδωρος ἔμεινε εἰς τὴν πατρικὴν του οἰκίαν εἰς Τολώσαν, συνανατρεφόμενος μὲ τέκνον σχεδὸν ὁμήλικον, μοναγενῆ θυγατέρα τοῦ κυρίου Ἀρλεμόντου. Ἀλλ' ἔχων ὑπόθεσιν τινὰ εἰς Παρισίους ὁ κύριος Ἀρλεμόντης, ἐπῆρε μεθ' ἑαυτοῦ τὸν νέον Θεόδωρον, συνωδευμένον

νον μὲν ἓνα μόνον θανάποντα· κατὰ δυστυχίαν ὁμοίως ὁ παῖς ἀπέθανεν εἰς τὴν μητρόπολιν, ὡς ἀπίδειξαν τὰ παρὰ τῶν ἰατρῶν βεβαιωτικά, τὰ ὁποῖα ὁ κύριος Ἀρλεμόντης ἔφερον ὀπισθὸν εἰς τὴν Τολώσαν. Ὁ κύριος αὐτὸς ἐκληρονόμησε τότε τὴν περιουσίαν τοῦ Θεοδώρου, κατὰ τὴν διαθήκην τοῦ μακαρίτου κόμητος, καὶ τὴν ἔχαιρεν ἔκτοτε ἀνενοχλήτως.

Λαβὼν ὁ καλὸς ἱερεὺς τὰς εἰδήσεις ταύτας παρὰ τοῦ ξενοδόχου, ἐφρόντισεν ἔπειτα νὰ βεβαιωθῇ ποῖος ἦτον ὁ ἰκανώτερος καὶ τιμιώτερος δικηγόρος τῆς Τολώσης, ἄστε διὰ τῆς βοήθειάς αὐτοῦ ν' ἀποσταθῆσθαι τὸν Θεόδωρον (ὡς δυναμέθα πλέον νὰ καλῶμεν τὸν νεανίσκον) εἰς τὰ πατρικά του δικαιώματα. Ὁ προτιμηθεὶς ἔτυχε νὰ ἦναι πεφωτισμένος ἀνὴρ, γνωρίζων ἐκ φήμης καὶ τὰ μέγιστα θαυμάζων τὸν φιλανθρωπὸν Δελεπαῖον. Ὅτε λοιπὸν οὗτος, ἀρχίσας τὴν περὶ τοῦ κωφοῦ καὶ ἀλαλοῦ διήγησιν, ἀνέφερε καὶ τὸ ἴδιόν του ὄνομα, ὁ δικηγόρος ἐφανέρωσεν ἄκραν εὐχαρίστησιν, ὅτι ἤξιώθη νὰ γνωρίσῃ προσωπικῶς ἀνδρα, τοῦ ὅπου οὐ τόσον ἐτίμα τὰς σπανίους ἀρετάς· ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀββᾶς τὴν διήγησιν· ἀφοῦ δ' ἐναργῶς παρ' ἔστησε τὰ πάντα, καὶ διήγειρεν εἰς τὸν ἱψιστὸν βαθμὸν τὴν ἐκπληξιν καὶ ἀγανακτῆσιν τοῦ δικηγόρου, ἐπροσκαλίσθη καὶ αὐτὸς καὶ ὁ κωφὸς νέος νὰ συγκατοικήσωσι μὲ τὸν κύριον Beauvois (οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ δικηγόρος) ἕως νὰ λάβῃ τέλος ἡ ὑπόθεσις.

Ἄς μεταβῶμεν τώρα ἀπὸ τὸν Ἀββᾶν καὶ τὸν νέον αὐτοῦ σύντροφον εἰς τὸν οἶκον τοῦ κυρίου Ἀρλεμόντου, — ἃς ἴδωμεν ἂν μετὰ τοῦ ἀδίκως ἀποκτηθέντος πλούτου συγκατοικῆ εἰρήνη καὶ ευδαιμονία. Βλέπομεν τῶν ἐντὶ σπουδαστήριον μεγαλοπρεπές, παρεσκευασμένον μὲ πᾶν ὅ,τι ἡ τρυφή ἐδύνατο νὰ ἐφείρη πρὸς ἀνεπαυσίαν τοῦ ἰδιοκτῆτου· ἀλλ' ὁ ἰδιοκτῆτης τίποτε δὲν δύναται νὰ χαρῆ· ἀπ' ἧς ἄρας ἐκίνησεν αὐτὸν ἡ δίψα τοῦ πλούτου νὰ ἐκτίσῃ τὸν ὄρφανὸν ἀνεψιὸν του εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων, δὲν ἴδε στιγμὴν ἀναπαύσεως ἢ πνευματικῆς εἰρήνης. Ἀκόμη καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Παλίνης, ἐρασμίας κόρης δεσποτικῶς, αἱ φιλόστοργοι φροντίδες δὲν ἰσχύουν νὰ ἐλαφρύνωσι τὰς βαρύτητας τῆς συνειδήσεως τύφει. Πολλοὶς ἐνθυμῆται καὶ πολλοὶς ἀναφέρει τὸν ἀθλιὸν ἐξοδελφόν της, τὸν παλαιὸν σύντροφον τῆς παιδικῆς της ἡλικίας, ἀγνοοῦσα ὅτι μὲ τοῦτο ἐγγίζει κατακαρδὰ τὸν πατέρα της. Τοιαύτη πρὸ πολλοῦ ὑπῆρχεν ἡ κατὰστασις τοῦ κυρίου Ἀρλεμόντου, καὶ τοιαύτη διέμενεν· εἰσέτι, ὅτε τὰ ἐπόμενα τὸν συνέβησαν.

Ἐνῶ ἐκαθῆτο εἰς τὸ σπουδαστήριον, ἀνήγγειλεν ὁ ὑπερήτης τὰ ὀνόματα τοῦ Ἀββᾶ Δελεπαίου καὶ τοῦ δικηγόρου Beauvois. Ὁ Ἀρλεμόντης, ὅστις ἐγνώριζεν ἐκ φήμης τὴν μεγάλην ὑπόληψιν τοῦ Δελεπαίου ὡς διδασκαλοῦ τῶν κωφῶν καὶ ἀλάλων, ἀκούσας τὴν ἀπροσδόκητον αὐτοῦ ἐπίσκεψιν, ἐμβῆκεν ἀμέσως εἰς ὑπόψιν, ὅτι ὁ Θεόδωρος ἐμελλε νὰ φανερωθῇ, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἤλπιζεν ὁμοῦ καὶ ἐφοβεῖτο ὁ ὑπὸ τῆς συνειδήσεως

βασανιζόμενος Θεός. Ἀπὸ τὴν ταραχὴν ὠχρίασε, καὶ μόλις εἶχε θάρρος νὰ ὑποδεχθῇ τοὺς ξένους. Ὅτε εἰσῆλθαν, ἐζήτησε νὰ καλύψῃ τὴν σύγχυσιν αὐτοῦ μὲ ἀλαζονείας πρόσχημα. Ἠρώτησε τὸ αἷτιον τῆς ἐπισκέψεως. Σηκωθείς ὁ σεβοσμίος Δελεπαῖος, ἐπλησίασε, καὶ μὲ τὴν εἰς αὐτὸν ἐμφυτον γαληνίαν ἀπλότητα ἐζήτησεν ἀπέδοσιν τῶν κτημάτων, ὅσα σκληρῶς καὶ πονηρῶς ἀφῆρασεν ὁ κύριος Ἀρλεμόντης ἀπὸ τὸν κληρονόμον τοῦ κόμητος Ἀραγκουρτίου. Ἐκεῖνο, ἰδὼν ὅλα τὰ ὁποῖα ἐφοβεῖτο, ἠμπόρσσε μόνον νὰ ψελλίσῃ, ὅτι ὁ Θεόδωρος πλέον δὲν ζῆ. Καὶ μάλιστα ζῆ, ἐξεφώνησεν ὁ Ἀββᾶς, καὶ ὑπέστρεψε, σὺν Θεῷ, νὰ ζητήσῃ τὸ ἰδικόν του. Ἐδιηγῆθη τότε ὅλα τὰ περιστατικά, καὶ τὸν ἐνουθέτησε νὰ παραδώσῃ τὰ κτήματα ἐκουσίως, διὰ νὰ μὴ καταντήσωσιν εἰς κριτήρια, καὶ παραδειγματισθῇ πολὺ μᾶλλον. Ὁ Ἀρλεμόντης, ἀναλαβὼν ὑπωσὸν ἀπὸ τὴν ταραχὴν, ἠρνήθη παλιν τὴν ἵπαρξιν τοῦ ἀνεψιοῦ του, μολονότι ἐντὸς αὐτοῦ σφοδρῶς ἠγωνίζετο διὰ τὴν ὑπεροχὴν ἢ καλητέρα του κλίσις. Ἐμελλε δὲ καὶ νὰ διώξῃ τοὺς κυρίους, ὅτε ἡ θύρα τοῦ θαλάμου αἰφνιδίως ἠνοιχθῆ, καὶ δοῦλός τις οἰκιακὸς, μὲ ὠχρὰ καὶ τεταραγμένα βλέμματα, ἔρμησεν ἔμπροσθεν τοῦ Ἀρλεμόντου καὶ τῶν ἐπισκεπτομένων αὐτόν. ἤλθεν! ἤλθεν! ἐξεφώνησεν ὁ δοῦλος, διευθυνόμενος πρὸς τὸν κύριον Ἀρλεμόντην· ἤλθεν ἀπὸ τὸν τσάφον νὰ μᾶς παιδεύσῃ διὰ τὴν σκληρότητά μας. Ἴδου, ἐξηκολούθει, ἐκβόλλων χαρτῖα τινὰ ἐκ τοῦ φορέματός του, ἰδοὺ ἢ χαμερπῆς τιμῆ, διὰ τὴν ὁποῖαν ἐπώλησα τὴν ψυχὴν μου! Τὸν ἴδα—εἶναι εἰς τὴν θύραν—περιμένει νὰ μᾶς τιμωρήσῃ. Ταῦτα εἰπὼν, ἔπεσε κάτω ἐπὶ τοῦ πατώματος μὲ δυνατοὺς σπασμούς.

Ὁ Ἀββᾶς ἔσπευσέ πρὸς βοήθειαν τοῦ δυστυχχοῦς, λέγων ἐνταυτῶ εἰς τὸν δικηγόρον, Ὅυτος εἶναι ὁ συγκατοικωνὸς τῆς κακουργίας· τὸν φίλον μας ἴδε περιμένοντα ἔξω τῆς θύρας· φέρε τον μέσα. Ὁ κύριος Ἀρλεμόντης μόλις ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους. Ἐκαθῆτο εἰς τὴν καθέδραν του, βωβὸς ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν καὶ τὴν φρίκην. Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν ὁ Θεόδωρος. Καθὼς τὸν ἴδεν ὁ Θεός, Ἀὐτὸς εἶναι! αὐτὸς εἶναι! ἐξεφώνησε, ἐκάλυψε δὲ τὸ πρόσωπόν του μὲ τὰς χεῖρας, ὡς διὰ νὰ κρύψῃ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸ θῦμα τῆς ἀδικίας του. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγας στιγμᾶς, κινούμενος ἐπὶ μίαν ἀκρότητον φυσικὴν ὀρμὴν, ἐσηκώθη, καὶ ἐπρόσπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ μεираκίου, ὑψωμένας ἔχων ἐνταυτῶ τὰς χεῖρας, ὡς νὰ ἐζητοῦσε συγχώρησιν Ὁ εὐγενὴς νεανίσκος, μολονότι ἐφρίξε καταρχὰς εἰς τὴν θίαν ἐνός, ὁ ὁποῖος τόσον εἶχε βλάψειν αὐτόν, δὲν ἤργησεν ὁμοίως νὰ δείξῃ ὅτι κατελομβανε τὰ νεωστὶ διεγερθέντα αἰσθήματα τοῦ συγγενοῦς του, καὶ ἐπροσπαθῆσε νὰ τὸν σηκώσῃ, παρακαλέσας ἐνταυτῶ διὰ σημείων τὸν Ἀββᾶν νὰ φανερώσῃ εἰς τὸν Ἀρλεμόντην τῶν παρελθόντων ὄλων τὴν συγχώρησιν. Καὶ εἰς τὸν δοῦλον ὡσαύτως, ὁ ὁποῖος, ἤδη συνελθὼν, ἦτα γονυπετῆς ἔμπροσθεν τοῦ Θεοδώρου, ἐλάλησεν ὁ Ἀββᾶς

συγγνωμονικούς λόγους, κατ' αἴτησιν τοῦ μεγαλοψύχου μαιρακίου.

Ἄποῦ ἐμετρίασεν ὁπωσοῦν ἢ κατὰ πρῶτον ἀνυπόφορος αἰσχύνῃ, ὠμολόγησε τὰ πάντα ὁ κύριος Ἀρλεμόντης, καὶ συγκατένευσε ν' ἀποδώσῃ τὰ κτήματα, ὅσα δολερῶς εἶχε σφετερισθῆναι, καὶ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ οἴκου, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτον ἰδικός του. Ἄπο παραδειγματισμὸν αἰσχροτέρου ἔσωσεν αὐτὸν ἢ γενναιότης τοῦ Θεοδώρου, ὅστις παρεκάλει νὰ μὴ διασαλπιδῆ τὸ πρῶγμα. Ἡ πρῆξις αὕτη τοῦ νεανίσκου ἦτον ὅλως αὐτόματος, τὸ δὲ μεγαλόψυχον αὐτῆς ἀντήμειψε τὸν Δελεπαῖον δι' ὅλους τοὺς ἀγῶνας του. Καὶ ἄλλα ὅμως αἴτια, ἐκτὸς τῶν ἐπιπολαίων καὶ προδῆλων, παρεκίνησαν τὸν νέον Ἀραγκούρτιον εἰς τὴν διαγωγὴν ταύτην. Ζωηρῶς ἐνθουμάμενος τὴν συμπαίκτηριαν τῆς παιδικῆς ἡλικίας του — τὴν καλὴν καὶ ὡραίαν ἐξαδέλφην — ἐφρόντιζε μὴ λυπήσῃ αὐτὴν ἢ καὶ καταισχύνη τὸνομά της. Τῶν ἐξαδέλφων ἢ ἐντάμωσις ἦτον ἄδολος χαρὰ. Ἡ Παυλίνα, μαθοῦσα ὅτι ὁ Θεόδωρος ζῆ ἀκόμη, χωρὶς ὅμως ν' ἀκούσῃ καὶ τὸ ἐγκλημα τοῦ πατρὸς της, ὑπῆγεν εἰς τοῦ δικηγόρου πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ἐξαδέλφου της εὐθύς

ἐγνώρισαν ὁ εἰς τὸν ἄλλον· ἐδειξάν δὲ τὴν ἀμοιβαίαν ἀγαλλίασιν διὰ τῶν πλέον φιλοστόργων ἀσπασμῶν.

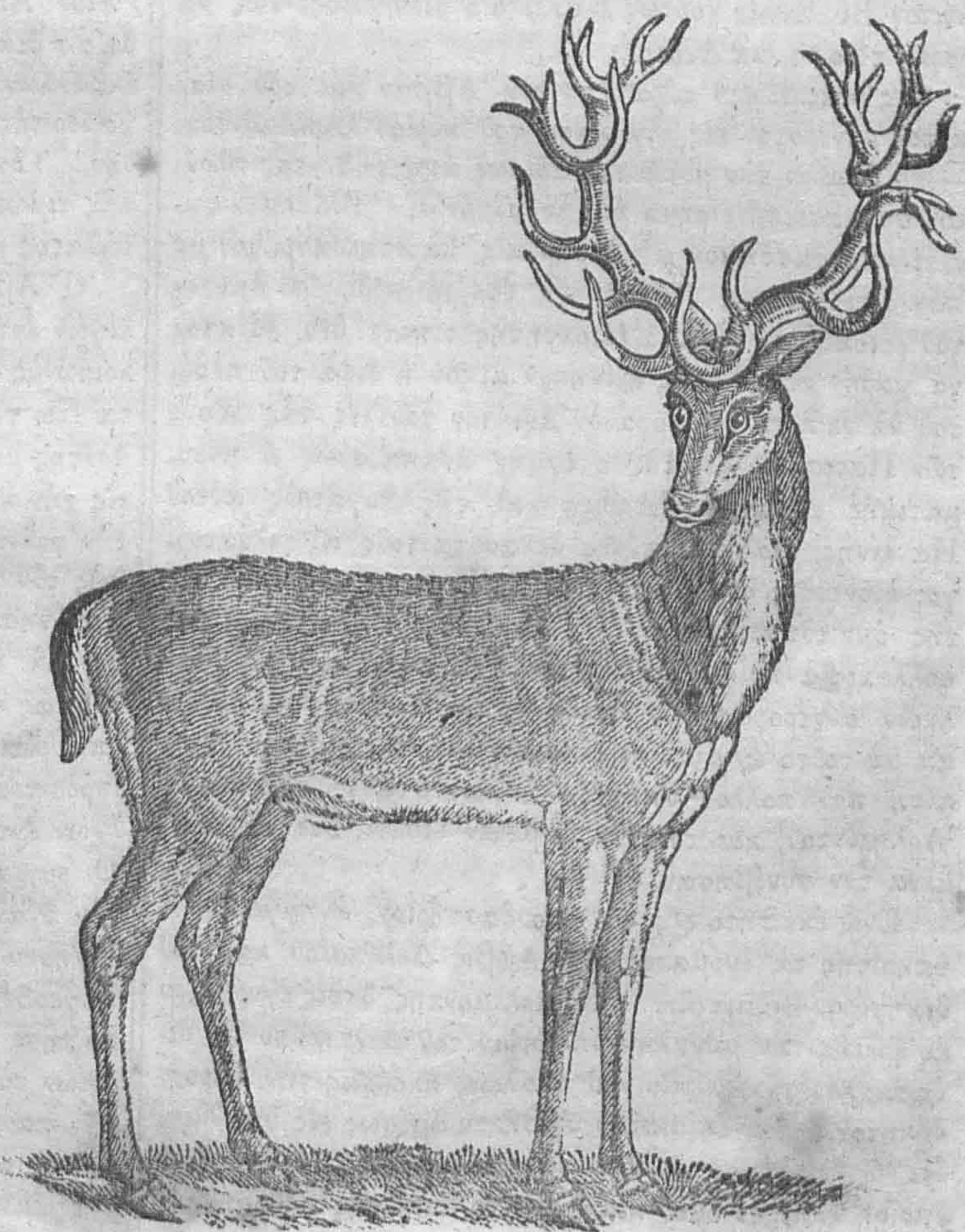
Σχεδὸν ἐτελείωσεν ἡ ἱστορία μας. Τόσον εἰλικρινῆς ἦτον ἡ μετάνοια τοῦ Ἀρλεμόντου, ὥστε συγκατένευσε ὁ Ἀββᾶς νὰ κρατῆ αὐτὸς εἰσέτι τὰ κτήματα τοῦ ἀνεψιοῦ του, ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιαν ὅμως τοῦ δικηγόρου, ὅστις ἐδιωρίσθη ὁ καθ' αὐτὸ ἐπίτροπος τοῦ νέου Ἀραγκούρτιου. Ἴσως δὲ καὶ ἡ δυνατὴ ἀγάπη, τὴν ὁποίαν ἶδεν ὁ Ἀββᾶς ὅτι ἔτρεφαν πρὸς ἀλλήλους ἢ θυγάτηρ τοῦ Ἀρλεμόντου καὶ ὁ Θεόδωρος, ἦτον ἄλλο αἴτιον τῆς συγκαταθέσεως ταύτης. Καὶ τῶντι δὲν ἠπατήθη πᾶσα ἐλπίς αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ κωφοῦ καὶ ἀλάλου παιδὸς ἔλαβε τὴν ποθουμένην ἐκπλήρωσιν. Ὁ μετανοήτας Ἀρλεμόντης ἐπέζησεν ὀλίγον, ἀλλ' ἐξηκολούθει μέχρι τέλους πιστὸς, χωρὶς νὰ ἐκκλίνῃ ἀπὸ τὴν καλητέραν ὁδὸν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπανέλθει. Μετ' ὀλίγα δ' ἔτη ἀποῦ ὑπέστρεψε εἰς Παρισίους ὁ Ἀββᾶς, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ αὐτὸ φιλανθρωπικὸν καὶ ἐνδοξὸν στάδιον, ἐνυμφεύθη ὁ Θεόδωρος τὴν Παυλίαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὴν μνήμην ἐξήλειψαν τὰ σωματικὰ ἐλαττώματα αἱ ψυχικαὶ τοῦ ἐξαδέλφου της ἀρεταί.

Η ΕΛΑΦΟΣ.

ΤΗΣ Ἐλάφου τὸ σῶμα εἶναι στρογγύλον καὶ ὡραῖον, τὰ σκέλη της μακρὰ καὶ λεπτά, ἢ δὲ κεφαλὴ ἐστεμμένη ἀπὸ ζευγὸς κεράτων, τὰ ὁποῖα χρησιμεύουν πρὸς καλλωπισμὸν ἐξίσου καὶ ὑπερσπισιν. Ὀφθαλμοὺς ἔχει λαμπροτάτους, καὶ ὀξυτάτην ὄσφρησιν. Γενικῶς εἶναι τρεῖς ἡμισυ πόδας ὑψηλὴ, τέσσαρας δὲ ἕως ἕξ μακρὰ. Τὸ χρῶμά της εἶναι κοκκινωπὸν, καὶ κάποτε μελαγχροῖνον ἢ κίτρινον.

Ἡ ἔλαφος εὐρίσκεται καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν, ὅπου τὸ κλίμα εἶναι συγκερασμένον. Εὐφραίνεται δὲ εἰς παχείας βοσκὰς, καὶ κοινῶς περιφέρεται ἀγεληδὸν, ἐκτὸς δι' ὀλίγον καιροῦ διάστημα πρὸς τὰ τέλη τῆς ἀνοιξέως ἢ τὰς ἀρχὰς τοῦ θύρου, ὁπότε ἀλλόζει τὰ κέρατα, καὶ, ὡς νὰ συνησθάνετο τὴν πρόσκαιρον αὐτῆς ἀδυναμίαν, κρύπτεται ἕως νὰ σκληρυνθῶσι τὰ νέα. Ἡ θήλεια στερεῖται ἀπὸ κέρατα. Ἡ ἔλαφος εἶναι μὲν ζῶον δειλὸν, πλὴν τρέχει ταχύτατα. Κάποτε ζῆ ἕως τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας· ἡμερόνεται δὲ, ὅταν πιασθῆ νέα. Κρέας ἔχουσα ἐξαιρετὸν, κυνηγεῖται πολὺ καὶ, ὅταν ζωγρηθῆ, λέγεται ὅτι χύνει δάκρυα ὡς παιδίον.

Ἐλαφαί τινὲς γίνονται πολὺ μεγάλαι. Μᾶς βεβαιώνει συγγραφεὺς τις, ὅτι ἐγνώρισεν μίαν, ἣτις ἐξύγιζεν 114 ὀκάδας, ἐκτὸς τῶν ἀντοσθίων, τῆς κεφαλῆς, καὶ τοῦ δέρματος.

ΠΕΡΙ ΠΑΙΔΩΝ ΑΓΩΓΗΣ.

ΕΙΧΕ δίκαιον ὁ Κράτης λέγων, ὅτι ἤθελεν ἀναβῆναι εἰς τὴν ὑψηλοτάτην τῆς πόλεως περιωπὴν διὰ νὰ φωνάξῃ, Τί ποιεῖτε, δυστυχεῖς; ἐνασχολεῖσθε ἀκαταπαύστως μόνον νὰ θησαυρίζετε, περὶ δὲ τῶν τέκνων σας μόλις λαμβανέτε τινα φροντίδα.—ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ.

Ἀντικείμενον τῆς καλῆς παιδαγωγίας ὑπόρχει ἡ δύναμις τοῦ σώματος, καὶ ἡ ἐνδεχομένη τῆς ψυχῆς τελειότης.

Ὅσω καλητέρου εἶδους τύχη τὸ φυτὸν, καὶ καλητέρας γενεᾶς τὸ ζῶον, τόσον ἐξευτελίζεται, ὅταν ἡ γῆ, ἡ τεχνικὴ καλλιέργεια, ὁ ἀρμόδιος καιρὸς, ἡ ὑγιεινὴ τροφή, καὶ ἡ σύντονος ἐπιμέλεια, λείπωσιν. Ὡς ὀργανικὸν ὑποκείμενον οὔτε ὁ ἄνθρωπος ἄρα δὲν πρέπει νὰ ἐξαιρεθῆ. Ἄν ἀμελήσωμεν νὰ ρίψωμεν τὰ σπέρματα τῆς ἀρετῆς, ὥστε νὰ ριζωθῶσιν ἐγκαίρως, θέλομεν ἰδεῖν τὸν νίον ὡς χερσωμένον ἀγρὸν κατασκεπὸν ἀπὸ ἀκανθῶν καὶ τριβόλων. Ποῦ εὐρίσκομεν πλειότερα κακοεργήματα παρὰ εἰς τὰς γενναίας καὶ ἥρωϊκὰς φύσεις, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔλαβαν τὴν πρέπουσαν διεύθυνσιν;—ΠΛΑΤΩΝ.

Ἄξιον μεγάλης προσοχῆς μάλιστα εἰς τὴν ἀπαλὴν τῶν παιδίων ἡλικίαν ὑπόρχει ἡ καλὴ διαίτα, ἡ τακτικὴ καὶ εἰς ἄρας διωρισμένης τροφή, ἡ ἀποχὴ ὄλων τῶν ἐρεθιστικῶν, ὅσα κινουσι ψευδῆ καὶ ἀκόρεστον ὄρεξιν.—ΦΕΝΕΛΩΝ.

Ἄν θέλωμεν νὰ μορφώσωμεν τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, πρέπει νὰ φροντίζωμεν ὥστε αἱ ἀσκήσεις νὰ ἀναλογῶσι πάντοτε μὲ τὰς δυνάμεις.—ΒΑΚΩΝ.

Κατὰ τοὺς νόμους τοῦ Μίνω, ἡ ζωὴ τῶν παιδίων ἦτον αὐστηρὰ καὶ νηφαλιός. Τὰ ἐσυνείθιζαν ν' ἀρκῶνται εἰς τὸ ὀλίγον, νὰ ὑποφέρωσι τὸ ψύχος καὶ θάλαπος, νὰ περιπατῶσιν εἰς τραχεῖς καὶ πετρώδεις τόπους.—ΓΟΚΟΥΕΤΙΟΣ.

Ἡ τροφή τῶν παιδίων πρέπει νὰ ἐκλέγεται ἀπλῆ, καὶ ὅσω δυνατόν ἀκατάσκευος. Κατὰ τὴν γνώμην μου μάλιστα δὲν συμφέρει νὰ τρώγωσι ποτὲ κρέας, πρὶν ἔλθωσιν εἰς τὸ τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον συντηρεῖται ἀνεπηρέαστος ἡ ὑγεία, καὶ ἡ κράσις γίνεται δυνατωτέρα δι' ὅλου τοῦ βίου.

Ζητεῖ τὸ παιδίον νὰ φαγῇ μεταξύ τῶν συνειθισμένων ὠρῶν τῆς τραπέζης; μὴ δίδῃς ἄλλο τι παρὰ ξηρὸν ἄρτον. Ἄν πεινά, θέλει εὐχαριστηθῆν μὲ αὐτόν· ἂν δὲ κινῆται ἀπὸ τὴν γαστριμαργίαν, δὲν θέλει φάγειν.

Πρέπει νὰ συνειθίζωμεν τὰ παιδία νὰ ἐγειρῶνται πρῶτ' ἐπειδὴ τίποτε δὲν τὰ ὠφελεῖ τόσον· ἀλλὰ, διὰ νὰ κατορθωθῆ τοῦτο, πρέπει νὰ κοιμῶνται ὁμοίως ἐνῶρίς.

Ἡ πολλή, τῶν μητέρων μάλιστα, φιλοστοργία βλάπτει καὶ φυσικῶς καὶ ἠθικῶς τόσον τὰ παιδία, ὅσον δυσκόλως δυνάμεθα νὰ παραστήσωμεν.—ΛΩΚΙΟΣ.

Μόλις βλέπει τὸ φῶς τῆς ἡμέρας τὸ βρέφος, μόλις ἔχει ἐλευθέραν τῶν μελῶν αὐτοῦ τὴν κίνησιν, καὶ τὸ δεσμευο-

σιν ὡς κατάδικον μὲ σειρὰς ἀλλεπαλλήλους σπαργάνων, καθὼς οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι τοὺς νεκροὺς, τὸ κατακλίνουσιν ἐκτείνοντες αὐτοῦ τὰ γόνατα, καὶ κρατοῦντες σφιγκτὰ κολλημένους εἰς τὰ πλαγία τοὺς βραχίονας. Εὐτυχές, ἂν δὲν σφιγχθῆ τόσον, ὥστε νὰ κινδυνεύῃ καὶ αὐτὴ ἡ ἀναπνοή· ἐπειδὴ οἱ πόνοι, τοὺς ὁποῖους ὑποφέρει τὸ ἄθλιον, δὲν ἔφεραν εἰς οἶκτον εἰσέτι κάμμίαν μητέρα.*

Εἶθε νὰ ἐγνώριζαν αἱ ἀνόητοι μητέρες, πόσον ἡ ἀκίνησις αὕτη καὶ σύνθλιψις τῶν ὀργανῶν ἐμποδίζει τὴν φυσικὴν ἀύξησιν τοῦ σώματος, καὶ ὀλιγοστεύει τὰς δυνάμεις!—ΒΥΦΩΝ.

Πρέπει νὰ ἐκλέγωμεν τροφὸς ὄχι μόνον ὑγιεῖς, ἀλλὰ καὶ ἐναρέτους καὶ ἐκφραζομένας ευκόλως. Ἐπειδὴ αὐτὴν πρῶτην τὸ παιδίον βλέπει, αὐτὴν σχεδὸν ἀκούει κατὰ συνέχειαν, αὐτῆς τὰς πράξεις φιλοτιμεῖται νὰ μιμηθῆ, αὐτῆς τοὺς λόγους σπουδαζει νὰ φελλίσῃ, ὅσον δύναται, καὶ ὅσα τότε μανθάνει τὸ παιδίον μένουσι διὰ παντὸς ἀνεξάλειπτα.—ΚΥΝΤΙΑΙΑΝΟΣ.

Διὰ νὰ ὑγιαίνωμεν, ἀνάγκη νὰ ὑπόρχωμεν πάντοτε καθαριοί, νὰ ἀναπνέωμεν καθαρὸν ἀέρα, νὰ τρεφώμεθα μὲ ἀπλᾶ κρέατα. Ὅ,τι δίδει δύναμιν, βοηθεῖ καὶ τὴν υγείαν· δύναμιν ὁμως δὲν δίδει ἡ πολυφαγία, ἀλλ' ἡ μετρία τροφή, ἡ σωμασκία, καὶ ἡ ἀνάπαυσις.

Νομίζομεν ὅτι τὰ προτερήματα τοῦ σώματος, ἡ ἰσχὺς, ἡ δεξιότης, καὶ ἡ εὐμορφία, ὑπαρχουσι τῆς φύσεως μόνον δῶρα. Ἐλησμονήσαμεν δὲ τόσον ὅτι ἀποκτῶνται, ὥστε, ἂν δὲν ἦτο βέβαιον ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐγνώριζαν τὴν τέχνην ταύτην, δὲν ἠθέλαμεν οὔτε πιστεῦειν τὸ πρᾶγμα ὡς ἐνδεχόμενον· τὴν γυμναστικὴν δὲ τέχνην ταύτην ἐσπούδασαν μάλιστα οἱ Ἕλληνες.—ΦΛΕΥΡΙΟΣ.

Τὸ σῶμα μορφοῦται διὰ τῆς διαίτης καὶ τῆς ἀσκήσεως. Ἀπὸ τὰ ἀπλᾶ φαγητὰ γεννᾶται ἡ ὑγεία, ἀπὸ δὲ τὰς μεγάλας κινήσεις εἰς τὸ ὑπαιθρον ἡ ευρωστία, ἡ δύναμις, καὶ ἡ χάρις. Οἱ ἄνθρωποι γίνονται ἀδύνατοι, ἐπειδὴ ἀνατρέφονται μὲ μαλθακίαν. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ συνειθίζωμεν τὸ σῶμα εἰς ὅλους τοὺς καιροὺς, νὰ κάμπτωμεν τοὺς μυῶνας εἰς ὅλας τὰς γυμνασίας, νὰ προσοικειώμεν τὸν στόμαχον μὲ ὅλα τὰ φαγητὰ. Τοῦτο ἐνισχύει τὰ παιδία, ἀλλὰ τοῦτο μάλιστα ἀμελοῦσιν οἱ πατέρες, αἱ δὲ μητέρες οὔτε κἂν τὸ ἐννοοῦσι. Ἡ σπουδὴ καταδικάζει τὸν νίον εἰς ἀκίνησιαν, τὴν ὁποῖαν πρέπει ἐκ διαλειμμάτων νὰ διακόπτωμεν, ἐπειδὴ οὔτε τὸ σῶμα δύναται νὰ ὑπάρχῃ χωρὶς κίνησιν, οὔτε τὸ πνεῦμα χωρὶς ἰδέας.—ΔΙΔΕΡΟΤΟΣ.

Ἡ ΑΛΗΘΗΣ ἐλευθερία συνίσταται εἰς τὸ νὰ χαιρώμεθα τὰ ἡμέτερα προνόμια, οὐχὶ δὲ εἰς τὸ νὰ καταστρέφωμεν τὰ ξένα.

* Ἀφ' οὗτου ὁ Βυφῶν καὶ ὁ Ρουσσῶς ἔγραψαν περὶ παιδῶν ἀγωγῆς, συνέβη μεγάλη κατὰ τοῦτο μεταβολὴ εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Τὰ ἀθῶα ταῦτα πλάσματα δὲν διαμεύονται πλέον ἐπὶ τῆς βεβητικῆς αὐτῶν ἡλικίας, καὶ αἱ μητέρες σχεδὸν ὅλαι ἐδύνονται νὰ τὰ γαλακτοτροφῶσιν εἰς τὰ ἴδια αὐτῶν στήθη.

Η ΑΓΓΛΙΑ, ΩΣ ΠΕΡΙΕΓΡΑΦΗ ΠΡΟ ΕΒΔΟ-
ΜΗΚΟΝΤΑ ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΩΝ ΥΠΟ ΠΕ-
ΡΙΗΓΗΤΟΥ ΙΝΔΟΥ.

ΠΡΟ δεκατεσσάρων ἐτῶν μετεφράσθη βιβλίον τι ἐκ τῆς Περσικῆς εἰς τὴν Ἀγγλικὴν διάλεκτον, ἐπιγραφόμενον Εἰδήσεις Ἐξαιρετοὶ περὶ Εὐρώπης, ἦτοι Περιήγησις κατὰ τὴν Μεγάλην Βρετανίαν καὶ Γαλλίαν τοῦ Μίρζα Ἰτέσα Μοδὴν. Ὁ πεπαιδευμένος οὗτος Μωαμεθανὸς ἐμβῆκεν ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας εἰς τὴν δούλευσιν τῶν εἰς τὰς Ἰνδίας Ἀγγλων, καὶ διέμεινεν εἰς διάφορα ὑπουργήματα ἱκανοὺς χρόνους. Τέλος δὲ, ὅτε εἰς μίαν περίστασιν ἀξιωματικὸς τοῦ Βρετανικοῦ στρατοῦ ἐδιωρίσθη νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας μ' ἐπιστολὴν καὶ δῶρα ἀπὸ τὸν μέγαν Μογγόλον, ἐκρίθη ἀναγκαῖον νὰ συνοδευθῆ μετὰ τὸν Ἰτέσαν Μοδὴν, ὡς Πέρσην γραμματέα, ἢ μεταφραστὴν. Ὁ Ἀγγλος λοιπὸν ἀξιωματικὸς καὶ ὁ Μίρζας ἀνεχώρησαν ὁμοῦ διὰ τὴν Ἀγγλίαν.

Αἱ τοῦ Μίρζα παρατηρήσεις περὶ τῶν πραγμάτων, ὅσα ἴδεν εἰς τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου, εἶναι κάποτε περιεργόταται καὶ χαρακτηριστικά· ἀλλὰ παρατρέχομεν αὐτάς, ὥστε ν' ἀφήσωμεν πλείοτερον τόπον διὰ τὸ μέρος τοῦ συγγράμματος, τὸ περὶ Ἀγγλίας πραγματευόμενον. Αἱ πρῶται τοῦ Λονδίνου ἐντυπώσεις ἦσαν εὐχάριστοι.—Τὸ Λονδίνον, λέγει, μὲ ὑπερήρεσε, καὶ οἱ Ἀγγλοὶ ὡσαύτως ὑπερευχαριστοῦντο βλέποντές με. Μολονότι οὐδ' ἐπιστήμας ἐγνώριζα, οὐδὲ ἱκανότητα κάμμίαν εἶχα, μ' ὅλον τοῦτο μ' ἐπεριποιῶντο φιλοφρόνως. Τῶντι δὲν ἐμπορῶ ἀρκετὰ νὰ ἐπαινέσω τὴν ἀξίαν καὶ τὰς ἀρετὰς τῶν Ευρωπαϊῶν, διότι βλέπουν τοὺς περιηγητὰς, ἢ τοὺς κατοίκους ξένων τόπων, ὡς τιμιωτέρους καὶ παρὰ τὴν ἰδίαν αὐτῶν ζωὴν, καὶ μεγάλως προσπαθοῦν νὰ ἐλκύωσι τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ἀλλοεθνῶν· ἐγὼ ἔλαβα παρ' αὐτῶν ἔξαιρετον προστασίαν.

Ἐν αἴτιον τῆς διὰ τὸν Μίρζαν μεγάλης περιεργείας καὶ προσπαθείας τῶν κατοίκων τοῦ Λονδίνου προήρχετο ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν καὶ τὸ φαινόμενον αὐτοῦ. Οἱ Ἀγγλοὶ, ὡς λέγει, καὶ πιθανὸν νὰ τὸ λέγῃ ὀρθῶς, δὲν εἶχαν ποτὲ πρότερον ἰδεῖν κανένα σημαντικὸν Ἰνδὸν, ἀλλὰ μόνον ναύτας.

Ὅσακις ἐκβαίνα εἰς τὰς ὁδοὺς, πλῆθος λαοῦ μὲ ἠκολούθει· τὰ παραθύρα ἐγεμῖαν ἀπὸ ἀνθρώπους, οἵτινες μ' ἐθεώρουν ἐκπεπληγμένοι· μικροὶ δὲ καὶ μεγάλοι, νομίζοντές με παραδοξόν τι γέννημα, ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ κάτω πατώματα τῶν οἰκῶν εἰς τὸ δεύτερον καὶ τρίτον, καὶ ἀναήτως ἐξεφώνουν, Ἐύταξε, ἕνα μαῦρον, ἕνα μαῦρον! ἄλλοι δὲ, σωρηδὸν καὶ δρομαίως καταβαίνοντες ἀπὸ τὰς ἀνωτέρω στέγας, ἤρχοντο εἰς τὰς θύρας, καὶ χόσκοντές με ἐξίσταντο. Ἀφοῦ ὁμως ἐπέρασαν οὕτω δύο τρεῖς μῆνες, πᾶς ἕνας ἐφιλιώθη μετ' ἐμοῦ, καὶ ὁ φόβος, τὸν ὁποῖον καταρχὰς ἐνέπνεα εἰς τὸν κοινὸν λαόν, ἔπαυσε.

Τί νὰ εἶπω περὶ τοῦ Λονδίνου; εἰς ὅλον τὸ πρόσωπον τῆς γῆς δὲν ὑπάρχει πόλις τόσον μεγάλη καὶ ὠραία. Ἡ γλῶσσά μου δὲν δύναται ἀρμοδίως νὰ περιγράψῃ τὴν ὑπεροχὴν αὐτῆς τῆς πόλεως. Περὶ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Παύλου λέγει, Ἄληθῶς ἦτον οἰκοδομὴ, ἣτις ἤνοιγε τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐνέπνεεν ἡδονήν. Εἰς Ἰνδοστὰν δὲν ὑπάρχουν πέτρινα οἰκοδομαὶ ἴσης δυνάμεως, ὕψους, ἢ μεγέθους, ἐκτὸς ὀλίγων τινῶν εἰς Βεῖαπῶρ. Εἰς τοῦτο ἐπισυνάπτει ὁ μεταφραστὴς τὴν ἀκόλουθον σημείωσιν.—Τὸ Μαυσωλεῖον τοῦ Σουλτάν Μαχμουτ Σάχ σκεπάζεται ἀπὸ θόλον παρμέγιστον, ἴσον κατὰ τὸ ὕψος μετὰ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Παύλου· εἰς αὐτὸ ὑπάρχει προσέτι ἔξαιρετος ψιθυριστικὴ στοά.

Ὁ Μίρζας δὲν ἐθαύμασε πολὺ, καὶ εἶχε δίκαιον, τὸ βασιλικὸν παλάτιον (τὸ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου), περιγράφει δ' αὐτὸ ὡς ὁμοιάζον οἶκον ἐμπόρου. Τὸ παλάτιον ὁμως τῆς βασιλείσεως τὸν ἐφάνη ὠραιότατον. Πλὴν ἴσως οὔτε τοῦ ἐνὸς οὔτε τοῦ ἄλλου δὲν ἴδε τὸ ἐνδότερον. Περὶ τῆς πόλεως ἐν γένει εὐρίσκομεν τὰ ἐπόμενα.—

Αἱ ὁδοὶ τῆς πόλεως εἶναι πολλὰ εὐρύχωροι· ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ὑπάρχουν οἶκοι, τρίστεγοι καὶ πεντάστεγοι κατὰ τὸ ὕψος, ὁμοειδεῖς. Δὲν εἶναι λοξοὶ, οὐδ' ἐκκλίνουν ἀπὸ τὴν εὐθειᾶν γραμμὴν· ὁθεν οἱ ξένοι, καὶ οἱ μὴ γνωρίζοντες, εὐκόλως ὑποπίπτουν εἰς λάθος. Πρὸς ἀποφυγὴν δὲ τούτου, ὁ οἰκοκύριος χαράττει τὸνομά του ἐπὶ πεταλοῦ χαλκίνου, καὶ προσηλώνει αὐτὸ κατὰ τὸ ἄνω μέρος τῆς ἐξω θύρας του. Τεχνῖται καὶ ἐργαστηριακοὶ ζωγραφοῦν τὸ σημεῖον τοῦ ἐπιτηδεύματός των ἐπὶ σανιδίου, τὸ ὁποῖον θέτουν ἄνωθεν τῆς θύρας· ὡς, παραδείγματος χάριν, ἂν ἦναι τις ὑποδηματοποιὸς, βαλλεῖ τὸ σχῆμα ὑποδήματος· ἂν ἦναι ἀρτοποιὸς, τὸ σχῆμα ἄρτου· ἂν ἦναι ὀπωροπώλης, διαφορὰ εἶδη ὀπωρῶν.

Μόλις πλέον ἀληθεύει τὴν σήμερον τὸ ἐνταῦθα λεγόμενον περὶ τοῦ τρόπου τῆς τῶν οἰκῶν καὶ ἐργαστηρίων διακρίσεως. Ἐργαστηριακὰ σημεῖα ἐγίναν σχεδὸν ἄφαντα, καὶ ἰδιαίτεροι κατοικίαι σπανίως διακρίνονται ἄλλως πῶς εἰμὴ διὰ τοῦ ἀριθμοῦ,—ἐκτὸς μεταξὺ τῶν ὅσοι ἔχουν ἐπάγγελμά τι, εἰς τοὺς ὁποίους συμφέρει εὐκόλως νὰ εὐρίσκεται ἀπὸ ξένους ἢ κατοικία των. Προχωρῶν ὁ Μίρζας λέγει—

Αἱ ὁδοὶ εἶναι λιθόστρωται, καὶ τόσον πλατεῖται, ὥστε τρεῖς ἄμαξαι δύνανται νὰ περάσωσιν ἢ μία τὴν ἄλλην· ὑπάρχει δὲ καὶ διὰ τοὺς πεζοὺς διαβάτας ὡς τρίπηχον διάστημα ἀφ' ἐκάστην πλευρὰν τῆς ὁδοῦ. Ἴππεῖς καὶ τετράποδα δὲν συγχωροῦνται νὰ περιπατῶσιν εἰς τὸ μέρος, τὸ διὰ τοὺς πεζοὺς διαβάτας καὶ τὰς κυρίας προσδιωρισμένον. Ἀμφοτέρωθεν τῆς ὁδοῦ εἶναι ἀνηγερμένοι λυχνοστάται πλησίον εἰς τοὺς τοίχους τῶν οἰκῶν· ἐφ' ἐκάστου δὲ λυχνοστάτου κρέμεται σκεῦος ὑάλινον ἀπὸ σιδηροῦν κρίκον· ἀνθρωποι περιφέρονται κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας καθαρίζοντες τὰ φανάρια ταῦτα, καὶ βάλλοντες εἰς αὐτὰ

έλαιον καὶ θρυαλλίδα· ἄλλοι δὲ πάλιν γυρίζουν τὴν νύκτα μὲ λαμπάδα εἰς τὴν χεῖρα, καὶ ἀναπτουν τοὺς λύχνους γρηγορώτατα, ὥστε διαμιάς φωτίζονται καὶ λάμπουν ὅλοι τῆς πόλεως αἱ ὁδοί. Ὁ κόσμος λοιπὸν περιπατεῖ ἕως τὴν δευτέραν φυλακὴν τῆς νυκτός, χωρὶς ἀνάγκην ἀπὸ λαμπαδας ἢ φαναρία. Πάγκοινον πράγμα εἶναι εἰς τὴν Ευρώπην νὰ βλέπη τις εὐγενεῖς καὶ ἡγεμόνας νὰ περιέρχονται πεζοὶ χωρὶς ἰπποκόμους, θεραποντας, ἢ λαμπαδοφόρους.

Ὁ Μίρζας εἶχε μὲν δίκαιον νὰ θαυμάζη τὰ νυκτερινὰ φῶτα τῆς πόλεως τοῦ Λονδίνου, ἥτις κατὰ τοῦτο ὑπερέβαινε πᾶσαν ἄλλην Ευρωπαϊκὴν πόλιν ἀκόμη καὶ πρὸ ἐβδομηκονταπέντε χρόνων· ἀλλ' ὁ τότε φωτισμός, μὲ τὸν σημερινὸν παραβαλλόμενος, φαίνεται σκότος. Τώρα λάμπει ἀληθῶς τὴν νύκτα τὸ Λονδίνον.

Περὶ τῶν οἰκῶν λέγει ὁ Μίρζας τὰ ἐπόμενα·— 'Αἱ κατοικίαι τοῦ Λονδίνου ὡς ἐπιτοπλεῖστον εἶναι τρίστεγοι καὶ πεντάστεγοι. Εἰς τὴν χώραν ταύτην (τὴν Βεγγαλίαν) κάμνομεν τοὺς θαλάμους ὑψηλοὺς διὰ τὸν ἀέρα ἐν καιρῷ θερμότητος· ἀλλ' εἰς τὴν Ἀγγλίαν τοὺς κάμνομεν χαμηλοὺς διὰ τὸ ψύχος καὶ τὸν παγετόν. Τὰ πατώματα εἶναι ξύλινα, αἱ στέγαι βάφονται λευκαί, οἱ δὲ τοῖχοι σκεπάζονται μὲ χρωματισμένα χαρτῖα. Ὅταν πνέῃ ὁ ἀνεμος δυνατὰ, σείονται οἱ τοῖχοι τῶν οἰκῶν, οἱ δὲ ξένοι καὶ ἀσυνείδηστοι φοβοῦνται μὴ πῆσωσιν· ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει αἰτία φόβου, μολονότι καὶ ἐγὼ ἐτρόμαξα. . . . Οἱ εὐγενεῖς καὶ ἄλλοι πλούσιοι κατοικοῦν τὰ μέσα πατώματα τῆς οἰκίας· τὸ ὑψηλότερον ἀφίνεται εἰς τοὺς δούλους, τὸ δὲ χαμηλότερον ἐνοικιάζεται ὡς ἐργαστήριον. Εἰς τὰ ἐργαστήρια ἔχουν θήκας ὑαλίνας, ὅπου βάλλονται τὰ διαφορὰ εἶδη.'

Μετὰ τρίμηνον διατριβὴν εἰς τὸ Λονδίνον, ἀνεχώρησε διὰ τὴν Ὁξονίαν, τὴν καθέδραν τοῦ περιβοήτου πανεπιστημίου, ὅπου ἐπεριποιήθησαν αὐτὸν μὲ πολλὴν φιλοφροσύνην τινὲς τῶν ἐκεῖ σοφῶν, μάλιστα δὲ οἱ τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν εἰδήμονες. Τὸν ἐδείξαν τὰ εἰς τὰς βιβλιοθήκας τοῦ Πανεπιστημίου Περσικὰ καὶ Ἀραβικὰ χειρόγραφα· λέγει δὲ ὅτι, διὰ νὰ ἐξετάσῃ καὶ νὰ δοκιμάσῃ τὴν αὐτοῦ ἱκανότητα, τὸν ἐνεχείρισαν διάφορα βιβλία, τῶν ὁποίων ἐξήγησε τὸ νόημα ὅσον ἐντελῶς ἠδύνατο· ὑποδηλοῖ μάλιστα, ὅτι ἐκεῖνοι δὲν ἐννοοῦσαν αὐτὰ καλῶς· τῶντι, πρὸς τὰ τέλη τοῦ βιβλίου παρατηρεῖ, ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἀνδρῶπιος εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἄξιός νὰ ἀναγινώσκῃ ἢ νὰ γράφῃ Περσικὰ· ἀλλ' ἦσαν πολλοὶ, οἵτινες ἐπεθύμουν νὰ μάθωσι τέλος δὲ, καὶ αὐτὸς ἐβιάζετο νὰ σταθῇ εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὡς διδάσκαλος τῆς γλώσσης αὐτῆς, βεβαιούμενος ὅτι ἤθελεν τοῦ ἐμβαίνειν πάμπολλα χρήματα. Ἀλλ' ἀπέρριψεν ἀδιστακτικῶς τὴν πρότασιν, λέγων, 'Πενία εἰς τὴν πατρίδα μου εἶναι πολὺ καλητέρα παρὰ πλοῦτος εἰς τὴν ξενιτείαν.'

* Ἐπειτα ἡ συνέχεια.

Βέλτιόν ἐστι σῶμα γ' ἢ ψυχὴ σοφίαν.
5** γ'.

ΠΕΡΙ ΒΙΑΝΤΟΣ.*

ΒΙΑΣ ὁ φιλόσοφος ἐνομιζέτο ὁ πλέον εὐγλωττος ῥήτωρ τῆς ἐποχῆς του, καὶ ἐνησχολεῖτο μὲ πολὺν ζῆλον, ὑπερασπιζόμενος τοὺς πένητας καὶ τεθλιμμένους, πεποιθῶς ὅτι ὑπηρετοῦσε τὴν πατρίδα του. Δὲν ἀνεδέχετο παρὰ ἐκείνας μόνον τὰς ὑποθέσεις, περὶ τῶν ὁποίων εἶχε πεποιθήσιν ἐνδόμυχον, ὅτι εἶναι δικαιοτάται· διὰ τοῦτο κατήντησε παροιμία πανταχοῦ, καὶ, ὅσακις ἤθελε νὰ εἴπῃ τις, ὅτι ἡ δεῖνα ὑπόθεσις ἦτον εὐλογος καὶ δικαία, ἔλεγεν, ὅτι καὶ ὁ Βίας αὐτὸς ἤθελε τὴν ἀναδεχθῆν. Τοιοῦτοτρόπως πάντοτε ἐπιτυχάνων εἰς τὰς ὑποθέσεις του, ἔδωκεν ἀφορμὴν ὥστε, ὅσακις ἤθελε νὰ ἐπαινέσῃ κανένα ῥήτορα διὰ ἐπιτυχίαν, ἔλεγαν, Ἐπέτυχε καλητέρα καὶ ἀπὸ τὸν Βίαντα.

Τὸ νὰ ὑπερασπίζεται τις ὅποιονδήποτε ἀδικούμενον, ἐθεωρήθη πάντοτε ἔργον εὐγενὲς καὶ ἐντιμον· τὸ νὰ ὑπερασπίζεται ὅμως μὲ ἀφιλοκέρδειαν τοὺς δυστυχεῖς καὶ τεθλιμμένους, εἶναι ἴδιον ψυχῆς γενναίας, ἐξόχου καὶ σπανίας, εἶναι τῶντι ἢ ὠφελιμώτερα καὶ καλητέρα δούλευσις πρὸς τὴν πατρίδα· ἐπειδὴ ἡ καθ' ἡμέρη ὑπερασπισίς, τὴν ὁποίαν παρέχει τὸ δικαστικὸν τάγμα εἰς τὸν πτωχὸν πολίτην κατὰ τοῦ πλουσίου, εἰς τὸν ἀδύνατον κατὰ τοῦ δυνατοῦ, τὸν τεθλιμμένον κατὰ τοῦ ἀυθαιρέτου, ὑπὲρ τῆς ζωῆς, τιμῆς, καὶ ἰδιοκτησίας, τί ἄλλο εἶναι παρὰ ὑπεράσπισις τῆς πατρίδος; Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀναστάσιος ἐξέδωκε νόμον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐσύγκρινε τὰ ἔργα τῶν δικηγόρων μὲ τοὺς στρατιωτικὸς ἀγῶνας· ἀλλ' ὅμως, καθὼς τὸ δίκαιον τοῦ στρατιωτικοῦ ἀγῶνος λαμπρύνει ἀληθῶς τὸν στρατιώτην, τοιοῦτοτρόπως ἡ ὑπεράσπισις τῶν δικαίων δικῶν ἀπαθανατίζει τὸ ὄνομα τοῦ δικηγόρου, ὡς τὸ τοῦ Βιάντος.
— ΕΦ. ΝΟΜΙΚΗ.

ΑΙ ΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ.

ΟΛΟΣ ὁ περιοδικὸς τῆς σελήνης χρόνος διαιρεῖται εἰς τέσσαρα μέρη, κατὰ τὰς τέσσαρας φάσεις, ἢ μορφὰς αὐτῆς. Κατὰ τὴν νεομηνίαν, ἥτις καὶ συζυγία λέγεται, ἡ σελήνη ἴσταται μεταξὺ γῆς καὶ ἡλίου, καὶ ἐπομένως ἀνατέλλει καὶ δύει μετὰ τοῦ ἡλίου, γινομένη ἀφανῆς, καὶ ἐνθαπτομένη εἰς τὰς ἀκτῖνας αὐτοῦ. Μετὰ ταῦτα φαίνεται πρῶτον τὸ ἐσπέρας, κατὰ τὰ δυτικὰ μέρη τοῦ οὐρανοῦ, εἰς σχῆμα δρεπάνου· διότι τότε βλέπομεν μόνον κατὰ τὸ δυτικὸν αὐτῆς ἄκρον μικρὸν τι μέρος τοῦ φωτιζομένου ἡμισφαιρίου τῆς. Ὅσον δὲ ἀπομακρύνεται ἀνατολικώτερον τοῦ ἡλίου, καὶ ἀνατέλλει βραδύτερον, τοσαῦτον βλέπομεν ἐκτεινόμενον τὸ φῶς κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς, ἕως οὗ παριστάνεται πρὸς ἡμᾶς τὸ ἡμισυ μέρος τοῦ δίσκου τῆς πεφωτισμένου, μετὰ 90° ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ἡλίου· τότε εἶναι ὁ πρῶτος τετραγωνισμός, ἢ τὸ πρῶ-

* Ἴδε τὸν Βίαν τοῦ ἀνδρὸς τούτου εἰς Ἀποθ. Τόμ. Α'. Σελ. 141.

τον τέταρτον αὐτῆς, καὶ ὀνομάζεται διχότομος, ἀνατέλλουσα τὴν μεσημβρίαν, καὶ δύουσα τὸ μεσονύκτιον. Προχωροῦσα εἰς τὴν περὶ τὴν γῆν τροχίαν αὐτῆς, ἀπομακρύνεται μᾶλλον τοῦ ἡλίου, καὶ καταντᾷ εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος τῆς γῆς· τὸ δὲ φῶς ἐκτείνεται μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐπ' αὐτῆς, ἕως οὗ μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας ἀπὸ τοῦ πρώτου τετραγωνισμοῦ τῆς καταντᾷ εἰς τὴν 180° τῆς τροχιάς αὐτῆς· τότε δὲ εὐρίσκεται κατὰ τὸ ἐπescιασμένον τῆς γῆς μέρος, φαίνεται ὅλος ὁ δίσκος αὐτῆς φωτεινός, καὶ τὸ μὲν ἑσπέρας ἀνατέλλει, τὸ δὲ μεσονύκτιον διέρχεται τὸν ἰσημερινόν, καὶ τὴν αὐγὴν δύνει, καὶ λέγεται πανσέληνος, ἢ ἐν ἀντιθέσει· διότι ἴσταται κατ' εὐθειαν ἀντικρὺ τοῦ ἡλίου. Μετὰ τοῦτο ἀρχίζει πάλιν νὰ πλησιάζῃ εἰς τὸν ἥλιον, ἀνατέλλουσα καὶ δύουσα πάντοτε βραδύτερον· ὁ δὲ δίσκος αὐτῆς ἀρχίζει νὰ σκοτίζεται κατὰ τὸ δυτικὸν ἄκρον. Ἀφοῦ δὲ πάλιν διέλθῃ 90° τῆς τροχιάς αὐτῆς, τότε φαίνεται μόνον τὸ ἀνατολικὸν ἡμισυ τοῦ δίσκου αὐτῆς φωτεινόν, καὶ ἀνατέλλει τὸ μεσονύκτιον, καὶ δύνει τὴν μεσημβρίαν, εὐρισκομένη εἰς τὸν τελευταῖόν τῆς τετραγωνισμόν. Μετὰ ταῦτα, ὅσον μᾶλλον πλησιάζει πρὸς τὸν ἥλιον, τοσοῦτον ἐλαττώνεται κατὰ μικρὸν τὸ πεφωτισμένον μέρος, ἕως οὗ ἀποκαθίσταται πάλιν δρεπανοειδές, ὅμως κατὰ τὴν ἀνατολικὴν αὐτῆς ἄκρην. Τελευταῖον, ἀνατέλλει καὶ δύνει μετὰ τοῦ ἡλίου, γίνεται ἀόρατος ἐντὸς τῶν ἀκτίνων αὐτοῦ, καὶ τότε πάλιν εἶναι νεομηνία, ἢ νέα συζυγία, καὶ οὕτως ἀναπληροῖ πᾶσαν τὴν περίγειον αὐτῆς περίοδον.

ΤΟ ΚΑΠΝΟΧΟΡΤΟΝ.—ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΑΥΤΟΥ.

Συνέχεια καὶ τέλος ἀπὸ Σελ. 64.

ΒΛΑΠΤΕΙ πολὺ τὸ καπνόχορτον, καὶ ὅταν ἐπιβληθῇ εἰς εὐαίσθητους ἐπιφανείας ἰκανῆς ἐκτάσεως. Τὸ ἀφέψημά του ἐθανάτωσεν ἵππον πάσχοντα, ὅστις βιαίως ἐποτίσθη αὐτὸ μ' ἐλπίδα θεραπείας. Τὸ ἴδιον, μεταχειρισθὲν ὡς κλύσμα διὰ νὰ ἐξολοθρεύσῃ ζωῦφια οἰκιακῶν ζώων, ἐσκότωσε μετὰ τῶν ζωῦφίων καὶ τὰ ζῶα. Γεωργός τις μ' ἐβεβαίωσεν, ὅτι κατὰ τοιοῦτον τρόπον διέφθειρε πρὸ μικροῦ ἐν μοσχάριον.

Γυνὴ τις ἔβαλεν εἰς τὰς κεφαλὰς τριῶν τέκνων ἀλοιφήν ἐσκευασμένην ἀπὸ ταβάκκων καὶ βούτυρον, πρὸς ἴασιν τῆς κασίδας· μετ' ὀλίγον ἐπίασαν αὐτὰ ζάλαι, βίαιος ἐμετός, καὶ λειποθυμίας, συνωδευμένοι μὲ ἀφθονον ἰδρῶτα.

Ὁ περίφημος Γάλλος ποιητής, Santeuil, ἀπέθανε μὲ σπασμούς καὶ φρικώδεις πόνους, λαβῶν ποτήριον οἴνου μεμιγμένου μὲ ταβάκκων.

Ἀνδρῶποι ἔτυχε πολλάκις ν' ἀποθάνωσι, μόνον διότι, πρὸς ἀνακούφισιν σπασμῶν, ἐπίαν ἀφέψημα 20 ἢ 30 κόκκων καπνοχόρτου. Τὸ ἴδιον ἀφέψημα, ἐπιβληθὲν εἰς ψαλαλέα μέρη, ἐπέφερεν ἐμετὸν καὶ σπα-

ραγμούς. Ὅταν δὲ τεθῇ εἰς τὸ ἐπιστόμιον τοῦ στομάχου, προξενεῖ λειποθυμίαν, ἐμετὸν, καὶ ψυχρὸν ἰδρῶτα.

Διηγεῖται ὁ ταγματάρχης Γ., ὅτι εἰς περίστασιν τινὰ, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ἀμερικῆς πολέμου, οἱ στρατιῶται καθίσταναν αὐτοὶ ἑαυτοὺς ἀνικάνους εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ χρέους των, βάλλοντες φύλλα καπνοῦ ὑπὸ τὴν μασχάλην. Ἐπέφερε μεγάλην ἀδυναμίαν· ἐμετός δ' ἐπίανε πολλοὺς ἐξαφνα καὶ σφοδρῶς εὐθύς μετὰ τὸ φαγητόν.

Ἀνέγνωσα περὶ τινος πατρὸς, ὅστις, ἀλείψας ἐξάνθημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ υἱοῦ του μὲ καπνοχόρτου σίελον, ἐθανάτωσε τὸ παιδίον.

Μία γυνὴ ἐστοχάσθη νὰ ἰατρεύσῃ λειχήνα, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἡ θυγάτηρ αὐτῆς πλησίον τῆς ρινός, μὲ ρύπον τῆς καπνοσύριγγος. Μόλις ἐπέθηκεν αὐτὸν, καὶ τὸ κοράσιον μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνεστραμμένους ὤρμησεν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ πίπτον ἐπ' αὐτὴν παρὰ τῆς ἐντρόμου μητρός. Ἐπλύθη μὲν πάραυτα μὲ ψυχρὸν ὕδωρ τὸ ἠλειμμένον μέρος διὰ νὰ καθαρισθῇ ἀπὸ τὸ δηλητήριον, ἀλλ' εἰς μάτην· αἱ σιαγόνες ἦσαν ἀκίνητοι καὶ κλεισμέναι· ἡ πάσχουσα, ἤδη ἀναίσθητος, ἐξέπνει κατὰ τὸ φαινόμενον. Ὁ ἰατρός, κληθεὶς, ἤρε τὰς ἄκρας τοῦ σώματος ψυχράς, τὸν σφυγμὸν ἀνεπαίσθητον, καὶ τὸ πρόσωπον νεκρῶδες. Μόλις δ' ἠμπόρεσε μετὰ μίαν ἢ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν νὰ κάμῃ αὐτὴν νὰ συνέλθῃ.

Σαφῶς ἀποδεικνύουν τὰ προειρημένα, ὅτι τὸ καπνόχορτον εἶναι ἀπὸ τὰ πλέον δραστικά καὶ ὀλέθρια φυτικά δηλητήρια· ἐνεργεῖ ἀμέσως εἰς τὸ νευρικὸν σύστημα, ἐξασθενίζον, συγχέον, ἢ καὶ ἀποσβύνον τὰς ζωτικὰς κινήσεις. Δύναται ἄρα ἢ καθ' ἑξὶν μεταχειρίσεις ἐνὸς τοιοῦτου χόρτου, τοιαύτας φαρμακερὰς ἔχοντος ιδιότη-τας, νὰ συμβαλῇ ποτὲ εἰς υγείαν, ἢ μᾶλλον εἶναι δυνατὸν νὰ μὴν ἔχῃ βλαβερὰν ἐπιρροήν; Τῶντι, εἰς τὸν ἐπιπόλαιον παρατηρητὴν ἐνδέχεται νὰ μὴ φαίνωνται διόλου τὰ τῆς βλάβης σημεῖα, μικρὰ ὄντα καταρχάς· ἀλλ' ἐντεῦθεν ποσῶς δὲν ἐπεται ὅτι βλάβη δὲν προξενεῖται. Εἰς τὸ μέγα τοῦτο σφάλμα ὑποπίπτουν παμπόλλοι, φανταζόμενοι ὅτι πᾶν ἀπαίσιον ἀποτέλεσμα βρώματος, ποτοῦ, ἢ τρυφῆς, πρέπει νὰ φανῇ ἀμέσως. Συχνάκις βλέπουν οἱ ἰατροὶ τὰ παρόμοια εἰς τοὺς ἀσθενεῖς των.

Παραδείγματος χάριν.—Δυσπεπτικός τις συμβουλεύεται τὸν ἰατρόν του, λέγων ὅτι πάσχει ἐκ πόνου ἢ ἀνέμου εἰς τὸν στόμαχον μὲ κεφαλαλγίαν ἢ ζάλην, μὲ περιοδικούς τῶν μελῶν πόνους, μὲ νάρκην ἢ μὲ τρόμους τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ μὲ κοπῶδη πνοήν, τεταραγμένον ὕπνον, ξηρὸν βῆχα, καὶ στεγνὴν καὶ βραγχώδη φωνὴν καθ' ἑκάστην πρωΐαν. Ὁ ἰατρός τὸν δίδει γνώμην νὰ παραιτήσῃ δι' ὀλίγον καιρὸν τὴν κρεωφαγίαν, ἀλλ' ὁ πάσχων ἀνθίσταται, διίσχυριζόμενος ὅτι ποτὲ δὲν αἰσθάνεται τόσον καλά, ὅσον ἀφοῦ χάψῃ ἐν καλὸν γεῦμα. Τότε νοθευεῖ αὐτὸν ὁ ἰατρός ν'

ἀποφεύγει τὰ πνεύματα, τὸν οἶνον, τὸν ζύθον, κτλ. 'Εἶναι τῶν ἀδυνάτων,' ἀποκρίνεται, 'νὰ μὲ βλάπτωσιν αὐτὰ, διότι δὲν πίνω πολὺ· ἀλλ' ἐξ ἐναντίας καὶ μὲ ὠφελοῦν· ὅσας πίνω, αἰσθάνομαι καλῆτερα· ὅσον δὰ περὶ τούτου, δὲν ἔχω ἀνάγκη συμβουλῆς.' Ἐρωτᾶται ἂν συνειθίσῃ τὸν καπνόν. 'Ναί, καπνίζω ὀλίγον, καὶ ταβακκίζομαι ὀλίγον.' Καλῆτερον νὰ τ' ἀφήσῃς ὅλως διόλου, κύριε. 'Νὰ τ' ἀφήσω; Σὲ βεβαιῶ, ἐξοχώτατε, ὅτι παραπολὺ λανθάνεσαι. Ἄν ἐπαραιτοῦσα τὸν καπνόν, ἤθελα ἐξεμεῖν ὑπὲρ τὸ ἡμισυ τοῦ γεύματός μου.' Αὐτὸ, κύριε, ἴσως δὲν ἤθελε σὲ βλάψειν. 'Βλέπω ὅτι δὲν καταλαμβάνεις τὸ πάθος μου, ἐξοχώτατε. Πρὸ χρόνων μεταχειριζόμενος τὰ ἀγαθὰ ταῦτα, ἔχαιρα καλὴν ὑγείαν, καὶ οὐδέποτε μ' ἐβλάψαν. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὲ βλάπτωσι, καὶ ἐγὼ νὰ μὴ τὸ καταλαμβάνω; Νομίζεις ὅτι ἀκόμη δὲν ἔμαθα τί μὲ ὠφελεῖ καὶ τί μὲ βλάπτει, ἀφοῦ μάλιστα ἔζησα τόσους χρόνους εἰς τὸν κόσμον;' Τὸ νομίζω, κύριε· καὶ μάλιστα φοβοῦμαι μὴν ἀποθάνῃς, πρὶν ἀποκτήσῃς τὴν ἀξιόλογον ταύτην γνῶσιν.

Ὁ ἄθλιος οὗτος ἀναχωρεῖ μ' ἀγωνίαν, ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους ἐλεγχόμενος ὑπὸ τῆς ἀληθείας, ἐκ δὲ τοῦ ἄλλου καταπιεζόμενος ὑπὸ δυνατῆς ἔξεως. Ὑποστήριγμα ἔχων τὴν καλὴν αὐτοῦ κρᾶσιν, καὶ εἰς τὰς ὑποθέσεις του περιπλεγμένος, δὲν ὠνειρεύετο κἄν, ὅτι ἤθελε βλαφθῆν ἀπὸ τὴν κατ' αὐτὸν μετρίαν χρῆσιν τῶν ἐρεθιστικῶν, δηλαδὴ, πνευμάτων, οἴνων, καπνοῦ, ταβάκκου, κτλ., ἕωσ' ἔφθειρε τὴν ὑγείαν του. Αὐτὸ τοῦτο πάσχουν μύριοι.

Ἡ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ζωτικὴ ἀρχὴ δύναται τοσοῦτον ν' ἀντιστέκῃ τὴν ἐπιρροὴν δηλητηρίων βαθμῆδόν εἰς αὐτὸ εἰσαγομένων, ὥστε τὰ ἐξ αὐτῶν ἀποτελέσματα νὰ μένωσι διὰ πολὺν καιρὸν ἀπαρατήρητα, ἕωσ' οὗ, τέλος, ὑπὸ τὴν ἐνέργειαν ἐρεθιστικῆς τινὸς αἰτίας νὰ ἐκσπάσῃ ἢ αὐξημένη δυνάμις των εἰς φοβερὰν ἢ ἀνίατον ἀσθένειαν. Τὸ εἰς ἐκτεταμένα ἔλη καὶ ὄχθας λιμνῶν ἀπὸ φυτικὰς διαλύσεις προερχόμενον φάρμακον, ἐμβαῖνον εἰς τὸ σῶμα, ἀφίνει κάποτε αὐτὸ ἀβλαβές, τὸ φαινόμενον, ἐν ἔτος ὀλόκληρον, πρὶν ἀναψῆ τὸν περιοδικὸν ὀλέθριον πυρετόν.

Τοιαῦτα καὶ ἄλλα παρόμοια δεικνύουν, ὅτι βλάβη δύναται νὰ προξενηθῇ εἰς τὰ μυστηριώδη τῆς ζωῆς ἐλατήρια, χωρὶς ἡμεῖς ποσᾶς νὰ τὴν αἰσθανθῶμεν. Τοῦτο δὲ συμβαίνει καὶ εἰς τὴν καθ' ἑξὶν μεταχείρισιν τοῦ καπνοχόρτου καὶ ἄλλων ναρκωτικῶν, προσέτι δὲ καὶ τῶν ἐρεθιστικῶν, ὅσα, καθὼς ἐκεῖνα, κάμνουν ἐντύπωσιν εἰς ὅλον τὸ νευρικὸν σύστημα, χωρὶς νὰ χορηγῶσιν ἀναπληρώσεως ἢ τροφῆς ὕλην.

Τὸ καπνόχορτον πρέπει νὰ ἦναι μάλιστα ἐπιβλαβές εἰς τὴν νεαρὰν ἡλικίαν, ὅτε ἀπαιτεῖται ὀλόκληρος ἢ νευρικὴ ἐνέργεια διὰ τὴν πλήρη καὶ ἐντελῆ ἀνάπτυξιν τῶν διαφόρων σωματικῶν ὀργάνων. Ἐγνώρισα παιδίον ὀκταετές, τὸ ὁποῖον πρὸ τεσσάρων ἤδη χρόνων εἶχε συνειθίσσει νὰ μασσᾷ τὸ καπνόχορτον· ἦτο δὲ ὠχρὸν,

ἰσχνόν, καὶ φιλάσθενον, πολλάκις ἐξεμοῦν τὸ γεῦμά του. Εἰς ἀνθρώπους καθιστικῶ βίου, καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰς τοὺς σπουδαζόντας, ὁ καπνὸς εἶναι μάλιστα ἐπιβλαβής· ἐπειδὴ αἱ τάξεις τῶν ἀνθρώπων τούτων ὑστεροῦνται, μέχρι τινός, τὴν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀντενεργητικὴν ἐπιρροὴν τοῦ καθαροῦ ἀέρος καὶ τῆς γυμνάσεως.

Ἡ γνώμη ὅτι ὁ καπνὸς φέρει εὐπεψίαν ἐπικρατεῖ μὲν, πλὴν εἶναι διόλου ἐσφαλμένη. Καὶ ἂν ἀληθεύῃ ὅτι καταπραῦνει τὴν μετὰ τὸ φαγητὸν ἀνησυχίαν τῶν νεύρων τοῦ στομάχου, αὕτη ὁμῶς προέρχεται ἀπὸ παρεκτροπῆν ὡς πρὸς τὰ τῆς διαίτης, καὶ δύναται ἀλλεστρόπως νὰ διορθωθῇ. Ἐὰν ἀληθῶς ευκολύνῃ τὴν πέψιν, διατί τάχα οἱ περισσότεροι, ἀφοῦ ἀπορρίψωσι τὴν συνήθειαν ταύτην, νὰ αἰσθάνωνται αὔξησιν ὀρέξεως, νὰ πέπτωσι ταχύτερα τὴν τροφὴν αὐτῶν, καὶ ν' ἀποκτῶσιν εὐσαρκίαν;

Λέγεται κάποτε, ὅτι ἐκ τῶν καταχρωμένων τὴν βοτάνην ταύτην τινὲς ζοῦν εἰς ἔσχατον γῆρας· τοῦτο εἶναι μὲν ἀληθές· πλὴν καὶ οἱ καταχρώμενοι τὰ πνεύματα μήπως δὲν μακροημερεύουν ἐνίοτε; Ἄρα ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι τὰ τοιαῦτα ποτὰ εἶναι ἀβλαβῆ, καὶ μακροβιότητος πρόξενα; Οὐδ' ἐκ τοῦ πρώτου, οὐδ' ἐκ τοῦ δευτέρου, ἄλλο συμπέρασμα νὰ συνάξωμεν δὲν ἐμποροῦμεν, εἰμὴ ὅτι κρασεῖς τινὲς ἀνθίστανται μακρότερον ἢ δραστηριώτερον ἄλλων εἰς τὴν δηλητηρίον ἐπιρροὴν. Ὅστις δύναται νὰ ζήσῃ πολὺν καιρὸν μεταχειριζόμενος τὴν νικοτιανὴν βοτάνην καὶ τὴν ρακὴν, δύναται χωρὶς τούτων νὰ ζήσῃ περισσότερον.

Ἐπεκράτησεν εἰς τινὰς κοινότητας μία ἰδέα, ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ καπνοχόρτου ἐνεργεῖ εἰς προφύλαξιν κολλητικῶν καὶ ἐπιδημικῶν νόσων. Αὕτη πρέπει νὰ ἦναι λανθασμένη. Πᾶν ὅ,τι συντείνει πρὸς ἐξασθένισιν ἢ καταπίεσιν τῶν δυνάμεων τοῦ νευρικοῦ συστήματος, τὸ προδιαθέτει εἰς τὰς ἀσθενείας ταύτας. Ἐὰν ὁ καπνὸς προσφύλαττεν ἀληθῶς ἀπὸ ἐπιδημίας, διατί νὰ μὴν ἐξασφαλίσῃ ἀπὸ τὰς τῆς χολέρας προσβολάς; Εἰς κάμμιαν ἴσως κοινότητα δὲν ἔκαμε τόσον φρικώδη φθορὰν ἢ νόσος αὕτη, ὅσον ὅπου ὄλαι τῶν ἀνθρώπων αἱ τάξεις κυριεύονται ἀπὸ τὴν ἀκόρεστον αὐτοῦ χρῆσιν. Εἰς τὴν Αὐάναν, τῆς ὁποίας ὁ πληθυσμὸς κατὰ τὸ 1833 ἀνέβαινεν εἰς περίπου 120,000, ἀφῆρπασεν ἡ χολέρα ἐντὸς ὀλίγων ἑβδομάδων 16,000· εἰς δὲ τὴν πόλιν Μαντάνζας, περιέχουσαν 12,000 κατοίκων, λέγεται ὅτι διεφθάρησαν 1,500· τουτέστιν, ἐν ὄχθῳ τοῦ πληθυσμοῦ καὶ εἰς τοὺς δύο τόπους. Ὅτι δὲ ἡ χρῆσις ἢ μᾶλλον κατάχρησις τοῦ καπνοῦ εἶναι μεγίστη εἰς τὴν Αὐάναν ἔπεται ἐκ τοῦ ὅτι, κατὰ τὸ 1828, ἐλογαριάζετο κοινῶς ὅτι καθῆμέραν ἀνηλίσκοντο δέκα χιλιάδων διστήλων σιγάρα. Εἰς τὴν πόλιν τοῦ Μεξικοῦ Καμπεάκην, ἔχουσαν 20,000 κατοίκων, ἀπέθαναν 4,300, μολονότι ὄλοι χωρὶς ἐξαιρέσιν δίδονται κατακόρως εἰς τὸ κάπνισμα· ἀκόμη καὶ διετῆ τέκνα εἶναι πάγκοινον νὰ βλέπη τις ἐκεῖ καπνίζοντα.

Ἡ γνώμη ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ καπνοῦ διατηρεῖ τοὺς ὀδόντας δὲν ὑποστηρίζεται οὔτε ἀπὸ τὴν φυσιολογίαν, οὔτε ἀπὸ τὴν παρατήρησιν. Ἐξ ἐναντίας, ἀδυνατίζει τὰ οὐλα καὶ τὴν σκεπάζουσιν τοὺς λαιμοὺς καὶ τὰς ρίζας τῶν ὀδόντων μεμβράναν, καὶ οὕτω πρέπει μᾶλλον νὰ ἐπιταχύνῃ παρὰ νὰ βραδύνῃ τὴν φθορὰν των. Ὁθεν καὶ δὲν εὐρίσκομεν καλητέρους τοὺς ὀδόντας τῶν ὅσοι καπνίζουν παρὰ τοὺς τῶν λοιπῶν· κατὰ μέσον ὅρον μάλιστα αὐτῶν τὰ ὄργανα ταῦτα εἶναι εἰς ἀτελεστέραν διατηρήσεως κατάστασιν. Οἱ ναῦται κόμνουν μὲν κατάχρησιν τῆς νικοτιανῆς, καὶ μασσῶντες καὶ καπνίζοντες αὐτήν· ἀλλ' ἔχουν καὶ ἀχρεῖους ὀδόντας.

Τὸ κάπνισμα εἶναι ῥυπαρὰ καὶ ἀπειρόκαλος συνήθεια· ῥυπαρὰ διὰ τὴν δυσωδίαν, διὰ τοὺς καταλασπώμενους μύστακας καὶ μυκτῆρας, διὰ τὰ μαυροπισσαλειμμένα χεῖλη, καὶ διὰ τὸ ὅποιον φέρει ἐρέθισμα τοῦ συχοπτύειν. Εἰς μίαν λοιπὸν τόσον βλαπτικὴν καὶ ἀκάθαρτον συνήθειαν ἀξίζει νὰ θυσιάσῃ τις τόσα χρήματα;

Τινὲς, ὁμολογοῦντες τὸ ἀνωφελὲς ἢ καὶ τὸ βλαβερὸν τοῦ καπνίζεσθαι, διίσχυρίζονται μ' ὅλα ταῦτα ὅτι ἡ παραιτήσις αὐτοῦ ἤθελε τοὺς βλάψειν ἔτι μᾶλλον. Ἄλλὰ πόσα δὲν ἔχομεν παραδείγματα διόλου ἀναιροῦντα τοὺς φόβους τούτους! Εἰς πολλὰς φυλακὰς τῶν ἐξευγενισμένων ἔθνῶν, κάπνισμα δὲν συγχωρεῖται εἰς τοὺς ἐκεῖ διαιτωμένους, ἂν καὶ ὅλοι σχεδὸν, πρὶν ἐμβῶσι, δίδονται κατακόρως εἰς αὐτό. Μαρτυροῦσι δὲ τῶν καταστημάτων τούτων οἱ ἐπίτροποι, ὅτι οὐδεὶς τῶν φυλακωμένων ἐβλάφθη ποτὲ διὰ τῆς ὑστερήσεως τοῦ ναρκωτικοῦ τούτου· ἀλλ' ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας, σπανίως ὑπὲρ τὰς εἴκοσι, ἡ ἀνησυχία καὶ ταραχὴ αὐτῶν ἐλαττοῦνται, ἢ ὀρεξίς αὐξάνει, καὶ ἡ ὄψις προδήλως καλητερεύει. Ἐξοχὸς τις ἰατρός μ' ἐβεβαίωσεν, ὅτι ποτὲ δὲν ἐγνώρισεν ἄνθρωπον νὰ ὑποφέρῃ τὴν παραμικρὰν διαμένουσαν βλαβὴν ἀπὸ τὴν τοῦ καπνοῦ παραίτησιν· ἀλλ' ἐξ ἐναντίας μάλιστα, πᾶς τοιοῦτος ὠφελήθη πραγματικῶς. Ἡ ἰδική μου παρατήρησις συμφωνεῖ κατ' ὅλα μὲ τοῦ ρηθέντος ἰατροῦ τὴν γνώμην· ἐγνώρισα τοιούτους πολλοὺς, καὶ δύναμαι νὰ εἶπω ὅτι ποτὲ δὲν ὠμίλησα μὲ ἄνθρωπον, πρὸ ἑνὸς ἔτους ἐλευθερωθέντα τῆς ἐξεως ταύτης, ὅστις νὰ μὴν ὠμολόγησεν ὅτι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἶδεν ὄφελος ἀπὸ τὴν ἀρνησαυτίαν του.

ΠΕΡΙ ΜΙΚΡΟΝΟΙΑΣ.

ΠΟΛΛΟΙ, οἵτινες διέτριψαν πάντοτε εἰς τὸ χωρίον, τὴν πόλιν, ἢ τὴν νῆσον τῆς γενέσεώς των, ἐξίστανται εἰς πᾶν νίον θάλαμα, παρουσιαζόμενον εἰς αὐτοὺς ὅταν ἀπομακρυνθῶσιν ἐκεῖθεν ὀλίγα τινὰ μίλια. Ὁ χωρικός χάσκει ἐκπεπληγμένος τὰ ἐργαστήρια, τὸ ἐμπόριον, τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ, τὰ μεγαλοπρεπῆ κτίρια, τὴν πομπὴν, τὰ πλούτη, καὶ τὴν θεραπείαν τῆς αὐλῆς καὶ μητροπόλεως· ἤθελε δὲ μόλις πιστεῦσαι τὴν ὑπαρξίν τειούτων πραγμάτων, εἰάν δὲν ἐβλεπεν αὐτὰ ὀφθαλμο-

φανῶς. Ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, ὁ νεοφερμένος εἰς τὴν ἐξοχὴν πολίτης ἐκπλήττεται εἰς πράξεις πολλὰς τῶν τετραπόδων καὶ πτερωτῶν ζώων, καὶ εἰς πολλὰ κοινὰ ἀγροτικὰ ἐπιτηδεύματα.

Ἐάν εἰς τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον τούτων ἤθελέ τις διηγηθῆναι τὰ ἔθιμα ξένων τόπων, τὰ ἀποβάλλον διαμιᾶς ὡς ἀπαίσια καὶ γελοιώδη· τόσον εἶναι μικρὰ τὰ πνεύματα των, καὶ τόσον περιωρισμένοι οἱ διαλογισμοὶ των, ὥστε τίποτε δὲν τοὺς φαίνεται φρόνιμον καὶ ὀρθόν, τὸ ὅποιον αὐτοὶ δὲν ἐσυνείθισαν νὰ πράττωσι.

Τὴν μικρόνοιαν ταύτην πρέπει νὰ θεραπεύωμεν ἀκούοντες καὶ ἀναγινώσκοντες τὰς περιγραφὰς διαφόρων τῆς οἰκουμένης τόπων, καὶ τὰς ἱστορίας παρελθόντων αἰώνων, καὶ ἔθνῶν, καὶ χωρῶν ἀπομεμακρυσμένων τῆς πατρίδος μας, μάλιστα δὲ τῶν πλέον πολιτισμένων τῆς ἀνθρωπότητος μερίδων. Ἄλλὰ κατὰ τοῦτο τίποτε τοσοῦτον δὲν συντείνει εἰς τὸ νὰ μεγαλύνῃ τὸ πνεῦμα, ὅσον αἱ περιοδεῖαι, τουτέστιν, αἱ εἰς ἄλλας κώμας, πόλεις, ἢ χώρας ἐπισκέψεις· ὅποταν δὲ ἡ χρηματικὴ μας κατάστασις δὲν συγχωρῇ τοῦτο, πρέπει νὰ ἀναπληρόνωμεν τὴν ἔλλειψιν διὰ βιβλίων.

ΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΔΕΙΝΑ.

ΕΛΘΕΤΕ νὰ ὑπάγωμεν νοερῶς εἰς τὸ θέατρον τῶν δεινῶν τῆς πολυπαθοῦς ἡμῶν πατρίδος. Ἐγὼ κατὰ πᾶσαν ἀναγκὴν σὰς ὀδηγῶ διὰ τοῦ λόγου ἐκ τούτου τοῦ ἀγίου καὶ καθάρου καὶ ἀμιάντου βήματος τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης. Ἴσως ἐκ τῆς ἀπλῆς θεωρίας τῶν σωματικῶν τοῦ πολέμου κακῶν ἀνάψῃ εἰς τὰς ψυχὰς σας ὁ κατὰ τῶν παθῶν σας ἱερὸς πόλεμος, καὶ ὑπερσχύση ἢ τοῦ πνεύματος μάχαιρα νὰ διακόψῃ τοὺς αἰσχροὺς τῆς φιλαυτίας δεσμούς. Ἀπέλθετε λοιπὸν διὰ τῆς διανοίας εἰς τὰς φοβερὰς τῆς πατρίδος δραματουργίας. Ἐρχου καὶ ἴδε. Τί βλέπομεν εἰς τὴν πρώτην σκηνήν; Μαχὴν τῆς ξηρᾶς. Ὑπομείνατε νὰ τὴν θεωρήσωμεν συντόμως ὅσον τὸ δυνατόν. Ἴδου τὰ δύο τῶν πολεμίων στρατεύματα βλέπουσι μακρόθεν πρὸς ἄλληλα κατὰ πρῶτον, παλλόμενα τὴν καρδίαν. Ἴδου συγκινοῦνται, καὶ προχωροῦσι κατ' ἀλλήλων ἐνθουσιῶντα. Χιλιάδες ἀνθρώπων, ὡς εἰς καὶ μόνος ἄνθρωπος, βηματίζουσιν ὁμοθυμαδὸν πρὸς τὸ χάος τοῦ θανάτου. Σκαρδαμύττουσι τὰ βλέφαρα πρὸς τὰς πρώτας ἀστράπας τῆς ἀψιμαχίας. Ἀποχαιρετᾶ τὸν πλησίον συστρατιώτην ὁ στρατιώτης, καὶ εἰς ὅλους εὐθὺς φαίνεται ὅτι δῦει ὁ ἥλιος τῆς ζωῆς. Ὁλος ὁ αἰὼν τοὺς φαίνεται συνεσταλμένος εἰς μίαν καὶ μόνην τὴν τῆς μάχης στιγμὴν. Καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ τὸ πᾶν ἕκαστος αὐτῶν ἀθρόον βλέπει συγκεντρωμένον εἰς τὴν ὁποίαν πατεῖ σπιθαμὴν τοῦ ἐδάφους. Ἴδου ἡ σάλπιγξ βοᾷ, συνηχοῦσι τὰ κελεύσματα, κυματίζουσιν αἱ σημαῖαι, καὶ ἄρχεται ἡ τῆς μάχης ὀρμή. Κύματα καπνοῦ μαυρίζουσιν ἀναβαίοντα καὶ λακτίζοντα τὸν αἰθέρα· κροτοῦσιν ἀδιακόπως τὰ στόματα

τῶν τηλεβόλων, ἐξερευγόμενα μυρίους θανάτους· αἱ πυρφόροι σφαῖραι, διαπερῶσαι διὰ τῶν πυκνῶν συστημάτων, ἀφίνουσιν ἐν τούτοις κενὰ χάσματα αὐλακίων, ὡς εἰς τὰ χωράφια τὸ ἄροτρον τοῦ γεωργοῦ, ἢ καὶ εἰς τὰ λήϊα τοῦ θεριστοῦ τὸ δρέπανον. Σώματα καλά καὶ γενναῖα, ὡς δένδρα ὑψηλά, καταπίπτουσι βαρυστένακτα, καὶ ἄλλα συσσωρεύονται ἀλλεπάλληλα, ὡς ἀσταχύων δράγματα εἰς τὰς ἄλωνας. Ὀρμῶσιν οἱ μαχόμενοι διὰ τῶν πτωμάτων ἐγκαρδιωμένοι ὑπὸ ἀπελπισίας· ὠθοῦσιν, ὠθοῦνται· πληγόνονται, πληγόνουσι· φονεύουσιν, ἀποθνήσκουσι. Νεκρὸς ἀντικρούει πρὸς νεκρὸν, πῦρ εἰς πῦρ, σίδηρος πρὸς σίδηρον. Ἐπιχαίρουσιν ὡμῶς οἱ νικηταί, μεθύοντες ἐξ αἵματος. Μογγύζουσιν ἐλεεινῶς οἱ τραυματισμένοι, καὶ ψυχορραγοῦσιν ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἵππων ἢ τῶν πεζῶν φονευτῶν. Ἐδῶ σπαρταροῦσι χεῖρες καὶ πόδες, ἐκεῖ ἀχνίζουσι καρδίαι καὶ σπλάγχνα, ἀλλοῦ κυλίνονται σωματῶν, ὡς δένδρων, κορμοὶ, καὶ παρέκει σφενδονίζονται κεφαλαί, χάσκουσαι εἰσέτι φοβερῶς κατὰ τοῦ φονέως. Κρουνοὶ καὶ ρεῖθρα θερμῶν αἱμάτων μεθύουσι τὴν γῆν, καὶ καταβάφουσι τὰς σάρκας, καὶ μολύνουσι ῥαντίζοντα καὶ ἵππους καὶ ὄπλα καὶ φορέματα. Ἀδελφὸς βαρυστενάζων καταπατεῖ τὸ πτώμα τοῦ ἀδελφοῦ· εἰς τὸ βάθος τῆς ἑαυτῶν καρδίας αἰσθάνονται τὰ θανάσιμα τραύματα τῶν υἱῶν οἱ πατέρες· καὶ τὰ τέκνα παρέρχονται δακρύοντα τοὺς πεσόντας γονεῖς, αἵτινες, ἐκτεινόντες τοὺς νεκρουμένους αὐτῶν βραχίονας μετὰ φωνῆς σβυνομένης καὶ δυόντων ὀμμάτων, τοὺς εὐχονται, τὸ τελευταῖον, ὑγείαν καὶ ζωὴν. Ἐδῶ τρέχουσιν ἐξάγοντες οἱ συγγενεῖς ἢ φίλοι τὸν συστρατιώτην ἡμιθανῆ, καὶ μόλις ἀνορθοῦντα τὴν κεφαλὴν, νὰ καθιερώσῃ τὸ ἔσχατον βλέμμα καὶ πνεῦμα εἰς τὸν Δημιουργόν του· ἐκεῖ φθάνει καὶ κατασφάζει τὸν φεύγοντα ὁ διώκων· καὶ μένει, τέλος, τὸ πεδίον τῆς μάχης μυριόνεκρον πολυάνδριον, ὅπου κείνεται σώματα Χριστιανῶν συμπεφυρμένα πρὸς ἔρημα ὄπλα, καὶ κτηνῶν θνησιμαῖα, ἐπισκοπούμενα ἄνωθεν ὑπὸ σαρκοφάγων ὀρνέων, τὰ ὅποια μόνα διὰ τῆς φρικώδους αὐτῶν κλαγγῆς διακόπτουσιν ἐνίοτε τὴν κατέχουσαν κύκλω τὸ πᾶν φοβερὰν τῆς νεκρώσεως ἡσυχίαν καὶ πένθιμον σιωπὴν τοῦ θανάτου. Πᾶς σὰς φαίνεται τοῦτο τὸ θέατρον, ἀδελφοί· εἶναι ἄρα γε ἱκανὸν νὰ κινήσῃ φόβον καὶ ἔλεον εἰς τὰς ψυχὰς σας πρὸς βοήθειαν τῶν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος θυσιαζομένων ὁμογενῶν; Ὡ πόσαι οἰκίαι ἠρημώθησαν εἰς ταύτην τὴν μάχην! Πόσαι χῆραι ἤδη, καὶ πόσα ὄρφανὰ, καὶ πόσοι γέροντες γονεῖς περιμένουσιν εἰς μάτην τοὺς πεσόντας αὐτῶν συγγενεῖς! προκύπτουσι διὰ τῶν θυρίδων, ἐξέρχονται εἰς τὰς ὁδοὺς, ἐρωτῶσι τοὺς διαβατας, περιστρέφουσι πανταχοῦ καὶ τὰ βλέμματα καὶ τὰς διανοίας, πότε καὶ ποῦ νὰ ἴδωσιν ἐκείνους, τοὺς ὁποίους δὲν θέλουσι πλέον ἰδεῖν εἰς τὴν γῆν, θρηνοῦντες διὰ βίου τὸν χωρισμὸν των. Πόσαι, τέλος, χρησταὶ τῆς πατρίδος ἐλπίδες, καὶ πόσοι βραχίονες αὐτῆς συνετάφησαν μετὰ τῶν ἐν τῇ μάχῃ πε-

σόντων εἰς ἓνα τάφον, τὸν ὁποῖον εἰς αὐτοὺς προσφέρει τελευταῖον ἢ ευσέβεια, δῶρον ὅσιον καὶ θλιβερόν! Δεινὸν, ἀδελφοί, τὸ θέαμα, καὶ τὰ παρεπόμενα δεινὰ καὶ ἐλεεινά. Ἄλλ' ἂν ταῦτα δὲν σὰς μαλάσσωσι τὴν καρδίαν, μετάβητε εἰς ἄλλην σκηνὴν. Ἐλθετε εἰς τὴν θάλασσαν, νὰ ἴδωμεν τοὺς συμπατριώτας πῶς ναυμαχοῦσι, ποιῶντες ἐργασίαν ἐν ὕδασι πολλοῖς.

Ἐρχου καὶ ἴδε. Βλέπετε τὰς ὑψηλὰς καὶ βαρείας τῶν ἐχθρῶν τριήρεις, πῶς ἀναβαίνουσιν ὡς Ἡφαίστια εἰς τὴν θάλασσαν τὴν Ἑλληνικὴν; Βλέπετε ἀπ' ἄλλου μέρους τὰ πλοῖα τῶν ὁμογενῶν εὐκίνητα καὶ κοῦφα καὶ ἐλαφρά, πῶς περιῖπτανται, ὡσάν κύκνοι, περίξ εἰς τὰς βαρβαρικὰς πυργοβόρεις; Ἴδου ἐκπυρσοκροτοῦσι κατ' ἀλλήλων. Ἴδου ἀνάπτει ὁ πόλεμος εἰς τὸ πέλαγος, ὅπου πάραυτα συντρέχουσι καὶ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα νὰ πολλαπλασιάζωσι τὰ τούτου δεινὰ. Ἡ θάλασσα βοᾷ, καὶ ἀφρίζει, καὶ χάσκει συχνάκις ὑποκάτω τῶν καραβίων, ἀνοίγουσα τὰς ἀβύσσους, ὡς παμφάγους φάρυγγας, νὰ τὰ καταπίῃ. Οἱ ἄνεμοι ἀνυψόνουσι ὄρη κυμάτων, καὶ διακόπτοντες τῶν πλοίων τὴν ὁρμὴν, τὰ συνταράσσουσι, τὰ στρέφουσι, τὰ συγκρούουσι, καὶ παραδίδουσι πλάγιον πολλάκις τὸ προτρέχον νὰ φύγῃ τὸν ἐχθρὸν. Ἐπρὰ καὶ ποῦ; μακρόθεν στενάζει, καὶ δὲν δύναται νὰ δώσῃ ἄσυλον εἰς τὰ φεύγοντα θύματα τοῦ θανάτου. Κἂν δὲ τύχῃ πλησίον, ἐπιταχύνει τὸν τούτων ὄλεθρον πολλάκις διὰ τὴν σκληρότητα τῶν ἀποτόμων αἰγιαλῶν. Ῥύακες πυρὸς προχέονται καίοντες ἐπὶ τῶν ὑδάτων· καὶ προσβάλλοντες εἰς τὰς πλευρὰς τῶν πλοίων, τὰ σχίζουσιν ἐξαίφνης, καὶ τὰ καταποντίζουσιν, ἢ τ' ἀνάπτουσιν, ὡς ξύλων δρυμὸν, ἀναμέσον εἰς τὰ κύματα. Βολίδες καὶ σφαῖραι πυρφόροι σπινθηροβολοῦσιν ἐν μέσῳ τῆς νυκτὸς τοῦ καπνοῦ, μαινόμεναι νὰ φάγωσι σάρκας. Ἐδῶ συμπλωτῆρες συντετριμμένοι ἢ καιόμενοι τοὺς βραχίονας κατασπάζονται ἀλλήλους τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν. Ἐκεῖ σύρουσιν εἰς τὰ κάτω τοῦ πλοίου καὶ συσσωρεύουσι τοὺς πληγωμένους αἱματοφύρτους καὶ θρηνοῦντας ἐλεεινῶς. Ἄλλοι πολέμιοι συμπεσόντες ἐπὶ τῆς κωπαστῆς κατασχίζουσι, καὶ σφάζουσι, καὶ πνίγουσιν ἀλλήλους εἰς τὸ πέλαγος. Κατοραὶ καὶ προσευχαὶ τῶν ἀποθνησκόντων ἀντηχοῦσιν εἰς τὸν ἄερα· πτώματα καὶ ναυάγια ἡμίκαυστα ἐπιπλέουσιν ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Πανταχόθεν συρροῦσιν αἱ εἰκόνες καὶ τὰ ὄργανα τοῦ ὀλέθρου. Ὁ δὲ ἄνθρωπος μόνος, ἔρημος, φυλακισμένος εἰς μίαν σανίδα, ἀντιμάχεται πρὸς πολλὰ θανάτων εἶδη, τὰ ὅποια περὶ αὐτὸν ἀμιλλῶνται, ποῖον πρότερον νὰ τὸν ἀρπάσῃ. Ἐχθρῶν μανία, καὶ τέχνη πολέμου, καὶ λύσσα πυρὸς, καὶ βία κυμάτων, καὶ ζῶλη ἀνέμων συναγωνίζονται κατὰ τῶν ἡμετέρων συγγενῶν ἐπάνω εἰς ἓνα τάφον ἀχανῆ!—ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ.

ΕΡΩΤΗΘΕΙΣ ὁ Ἰώνσων, διὰ τί ἡ ἀλαζονεία χαρακτηρίζει τὴν ἀμάθειαν, Διότι, ἀπεκρίθη, καὶ οἱ τυφλοὶ κρατοῦν τὴν κεφαλὴν ὑψηλότερα παρ' οἱ ὀξυδερκεῖς.

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΑΒΡΑΑΜ.

Ο ΑΒΡΑΑΜ, καταρχάς ἘΒΡΑΜ, ὁ μέγας πρόγονος καὶ θεμελιωτὴς τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους, καὶ ὁ πρῶτος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐγιναν θεῖαι ὑποσχέσεις ὑπὲρ τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ, ἦτον ὁ μεγαλύτερος υἱὸς τοῦ Θαρρά, τὴν καταγωγὴν ὀγδόου ἀπὸ τὸν τοῦ Νῶε πρεσβύτερον υἱὸν Σήμ· φαίνεται δὲ νὰ ἐγεννήθη εἰς τὴν πόλιν τῆς Χαλδαίας Οὐρ, περὶ τὰ 2000 ἔτη πρὸ τῆς Χριστιανικῆς ἐποχῆς. Ἡ ἱστορία του κατέχει ὡς ἐν τέταρτον τοῦ βιβλίου τῆς Γενέσεως—τουτέστιν, ἀπὸ τὸ 11ον μέχρι τέλους τοῦ 25ου κεφαλαίου. Νυμφευθεὶς τὴν Σάρραν (καταρχὰς Σάραν), ἀδελφὴν αὐτοῦ πρὸς πατρός, ἐσυνώδευσε τὸν πατέρα καὶ τὸν ἀνεψιὸν του Λῶτ εἰς Χαρρὰν, ὅπου ἀπέθανεν ὁ Θαρρά· ἔπειτα δὲ, κατὰ θεῖαν ἐπιταγὴν, ἔχων ἀκόμη μεθ' ἑαυτοῦ τὴν ἰδίαν του σύζυγον καὶ τὸν Λῶτ, ἀνεχώρησεν ἀπὸ Χαρρὰν, καὶ προβαίνων εἰς νότον, ἐφθάσε, τέλος, εἰς τὴν ἐν Χαναὰν πεδιάδα Μορέχ. Ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἤρχισεν ἡ ὁδοιπορία αὕτη, συμβᾶσα περὶ τὸ ἑβδομηκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, καλεῖται ὑπὸ τῶν χρονολόγων ἡ Κλησις τοῦ Ἀβραὰμ.

Λιμὸς ἠνάγκασε μετὰ ταῦτα τὸν πατριάρχην νὰ ὁδοιπορήσῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐκ τῆς ὁποίας χώρας ἐπιστρέψας εἰς τὸν ἐν Χαναὰν τόπον τῆς διατριβῆς του, τὸ ἔκρινεν ἀναγκαῖον, διὰ τὴν ἀΐξισιν τῶν ἰδίων του ποιμνίων καὶ τῶν τοῦ ἀνεψιοῦ του, νὰ ἐκλέξωσι χωριστὰ οἰκητήρια· ὅθεν, μετὰ συγκατάνευσιν ἀμοιβαίαν, ἀπεσύρθη ὁ Λῶτ πρὸς ἀνατολὰς, καὶ κατεστάθη μετὰ τῶν εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Ἰορδάνου πόλεων, ὁ δὲ Ἀβραὰμ μετώκησεν εἰς τὴν ἐν Χεβρών πεδιάδα Μαμβρῆ.

Ὅτε δὲ ὁ μὲν Ἀβραὰμ εἶχεν ἤδη φθάσειν εἰς τὸ ἑννενηκοστὸν ἔνατον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἡ δὲ σύζυγος αὐτοῦ, ἡ μέχρι τοῦδε στεῖρα, εἰς τὸ ὀγδοηκοστὸν ἔνατον, ἐφάνη πρὸς αὐτὸν ὁ Θεὸς, καὶ τὸν ἐδηλοποίησεν ὅτι μέγα ἔθνος ἔμελλε νὰ προέλθῃ ἐξ αὐτοῦ· τὴν ὑπόσχεσιν δὲ ταύτην, ἣτις ἐφαίνετο σχεδὸν ἀπίστευτος εἰς τὴν μητέρα, ἐπεβεβαίωσε τὸ ἀκόλουθον ἔτος ἡ τοῦ Ἰσαὰκ γένεσις.

Πασίγνωστος εἶναι ἡ τόσον περικαλλῶς ἐξιστορουμένη εἰς τὸ εἰκοστὸν δεύτερον κεφάλαιον τῆς Γενέσεως αὐστηρὰ δοκιμασία τῆς πίστεως τοῦ Ἀβραὰμ, ὅτε ὁ Θεὸς ἐπρόσταξεν αὐτὸν νὰ θυσιάσῃ τὸν ἀγαπητὸν υἱὸν του. Σημειωτέον δὲ, ὅτι καὶ ὀλίγον πρὸ ταύτης εἶχε δεῖξει ἰσχυρῶς τὴν εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ εὐπειθειάν του, καὶ τὴν εἰς τὰς θεῖας ὑποσχέσεις ἀδίστακτον αὐτοῦ ἐπιστήριξιν, ἀποστείλας τὸν ἐξ Ἄγαρ, τῆς Αἴγυπτίας δούλης, υἱὸν του Ἰσμαήλ, μόνον διότι ἐπληροφό-

ἔειπε δὲ Ἰσαὰκ, Πάτερ, ἰδοὺ τὸ πῦρ καὶ τὰ ξύλα· ποῦ ἔστι τὸ πρόβατον τὸ εἰς ὀλοκάρπωσιν; ἔειπε δὲ Ἀβραὰμ, Ὁ Θεὸς ὄψεται ἑαυτῷ πρόβατον εἰς ὀλοκάρπωσιν, τέκνον. Γενέσ. κβ'. 7, 8.

ρησεν αὐτὸν ὁ ἐπουράνιος πατήρ του, ὅτι καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἤθελε κάμειν ἔθνος μέγα, ἐπειδὴ ἦτο σπέρμα τοῦ πατριάρχου. Ἄν καὶ ἡ τῆς Σάρρας ἀπόφασις, ν' ἀποβληθῆ τοῦ οἴκου ἡ παιδίσκη μετὰ τοῦ τέκνου αὐτῆς, ἐφάνη σκληροτάτη ἐνώπιον τοῦ Ἀβραὰμ ἐξ αἰτίας τοῦ υἱοῦ του, μ' ὄλον τοῦτο, ἅμα ἔλαβε τὴν προειρημένην ἐξ ὕφους ὑποδήλωσιν, ἀνέστη τὸ πρῶτ', καὶ ἔλαβεν ἄρτους καὶ ἄσκον ὕδατος, καὶ ἔδωκε τῇ Ἄγαρ, καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τὸν ὦμον αὐτῆς τὸ παιδίον, καὶ ἀπέστειλεν αὐτήν.

Μετὰ τὸν θάνατον τῆς Σάρρας, εἰς ἡλικίαν 127 χρόνων, ἐνυμφεύθη ὁ Ἀβραὰμ τὴν Χεττούραν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ἐξ υἱοῦ. Ἀπέθανε δὲ ὁ σεβάσμιος πατριάρχης 175 χρόνων ἡλικίας, καὶ ἐτάφη ὑπὸ Ἰσαὰκ καὶ Ἰσμαήλ εἰς τὸν αὐτὸν τάφον, ὅστις περιεῖχε τὴν πρώτην αὐτοῦ γυναῖκα, εἰς Μαμβρῆ.

ΗΡΩΙΣΜΟΣ ΙΑΤΡΟΥ ΓΑΛΛΟΥ.

Η ΠΑΝΩΛΗΣ ἐμάστιζε τρομερῶς τὴν Μασσαλίαν. Πᾶς δεσμὸς ἀγάπης ἦτον ἤδη συντετριμμένος· ὁ πατὴρ ἐστρεφεν ἀπὸ τοῦ τέκνου, τὸ δὲ τέκνον ἀπὸ τοῦ πατρός· ἡ ἀχαριστία δὲν διήγειρε πλέον ἀγανακτῆσιν. Εἰς τὴν ἀκμὴν εἶναι ἡ ἀθλιότης ὅταν ἐξαλείφῃ οὔτω πᾶν αἴσθημα γενναῖον, ὅταν διαλύῃ τὰ δεσμὰ τῆς ἀνθρωπότητος! Ἡ πόλις ἠρημώθη, χόρτος ἐβλάστανεν εἰς τὰς ὁδοὺς, λείψανον ἀπνητᾶτο εἰς πᾶν βῆμα.

Ἀπεφασισαν, τέλος, οἱ ἰατροὶ συνελθόντες νὰ συμβουλευθᾶσι περὶ τῆς λαοφθόρου νόσου, διὰ τὴν ὁποῖαν κάμμία θεραπεία δὲν εἶχεν ἔτι ἀνακαλυφθῆν. Μετὰ μακρὰν σκέψιν, ἀπεφασισαν ὁμογνωμῶς, ὅτι ἡ νόσος εἶχεν ἰδιαίτερον τινὰ καὶ μυστηριώδη χαρακτήρα, τὸν ὁποῖον μόνον ἡ νεκροῦ ἀνοιξίς ἠδύνατο νὰ φανερώσῃ· ἀλλὰ τὴν θανατηφόρον ταύτην ἐργασίαν ποῖος ἠθέλεν ἐπιχειρηθῆν;

Σιωπῇ, ὡς ἡ τοῦ κοιμητηρίου, ἐπεκράτησεν ὀλίγας στιγμᾶς. Τέλος δὲ, χειρουργός, τὸνομα Γουῶν εἰς τὸ ἀνδρὸς τῆς ἡλικίας, καὶ περιβόητος εἰς τὸ ἐπόγγελλμά του, σηκωθείς ἐξαφνα, εἶπε σταθερῶς, Ἔστω! ἐγὼ θυσιάζομαι διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος μου. Ἐνώπιον τῆς πολυπληθοῦς ταύτης συνελεύσεως ὁμνῶ, εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῆς θρησκείας, ὅτι αἴριον, τὰ χαράγματα, θέλω ἀνατέμειν νεκρὸν, καὶ καταγραφῆν ὅ,τι παρατηρήσω. Πάραυτα ἐξῆλθε τῆς συνελεύσεως. Ὅλοι τὸν θαυμάζουν, ἐλεεινολογοῦν τὴν μοῖραν αὐτοῦ, ἀμφιβάλλουν δὲ ἂν ἐπιμείνῃ εἰς τὸν σκοπὸν του.

Ὁ ἀτρόμητος καὶ εὐσεβὴς Γουῶν, ὑπὸ τῆς θρησκείας ἐνισχυόμενος, ἐξεπλήρωσε τὸν λόγον του. Ουδέποτε εἶχε νυμφευθῆν· ἦτο δὲ πλοῦσιος, καὶ ἀμέσως ἔκαμψεν τὴν διαθήκην αὐτοῦ μετὰ πάσης δικαιοσύνης· ἐξωμολογήθη, καὶ περὶ τὸ μεσονύκτιον ἐκοινώνησε. Ἀνθρωπὸς τις εἶχεν ἀποθάνειν ἀπὸ τὴν πανώλη εἰς τὸν οἶκόν του ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν· ὁ Γουῶν, τὰ χαράγματα, ἐκλείσθη εἰς τὸν αὐτὸν θαλάμον· ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ καλαμᾶριον, χαρτίον, καὶ μικρὸν τινα σταυρὸν.

Πλήρης ἐνθουσιασμοῦ, ἦτον ὅλως θάρρος καὶ ἀταραξία· γονατίσας δ' ἐμπροσθεν τοῦ νεκροῦ, ἐσημείωσε ταῦτα· Ὑψυχῆς ἀθανάτου φθαρτὸν λείψανον, ὄχι μόνον δύναμαι χωρὶς φρίκην νὰ σὲ θεωρῶ, ἀλλὰ καὶ μετὰ χαρὰν καὶ εὐγνωμοσύνην. Σὺ θέλεις μοῦ ἀνοίξειν τὰς πύλας ἐνδόξου, αἰωνίου μακαριότητος. Σὺ, δεικνύον εἰς ἐμὲ τὴν μυστικὴν αἰτίαν τῆς λαοφθόρου νόσου, θέλεις μ' ἐνισχύσειν νὰ εὕρω ἰατρικὸν τι σωτηριῶδες, —θέλεις καταστήσειν ὠφέλιμον τὴν θυσίαν μου. Ὡ Θεέ! σὺ θέλεις εὐλογῆσειν τὴν πράξιν, τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος ἐνέπνευσες.

Ἦρχισεν, —ἐτελείωσε τὴν φοβερὰν ἐργασίαν, καὶ κατέγραψε λεπτομερῶς τὰς χειρουργικὰς αὐτοῦ παρατηρήσεις. Ἐξῆλθεν ἔπειτα τοῦ θαλάμου, ἔρριψε τὰ

χαρτία εἰς ἀγγεῖον ὄξους, καὶ ὑπῆγεν ἀμέσως εἰς τὸ λοιμοκομεῖον, ὅπου ἀπέθανεν εἰς δώδεκα ἡμέρας—θάναντον μυριάκις ἐνδοξότερον παρὰ τὸν τοῦ πολεμιστοῦ, ὅστις, διὰ νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα του, ὄρμα κατα τῶν πρώτων τοξεῶν τοῦ ἐχθροῦ, καθότι αὐτὸς ὑπαγεὶ τοῦλαχιστον μὲ ἐλπίδα, στηριζόμενος καὶ θάρρυνόμενος ὑφ' ὀλοκλήρου στρατοῦ.

Ο ΑΡΧΑΡΙΟΣ ΧΗΜΙΚΟΣ. ΑΡΙΘ. 10.

Εἰς τὴν περίεργον καὶ ἀξιόλογον ὑπόθεσιν τῆς θερμότητος ἐπιθυμῶ τώρα νὰ διευθύνω τὴν προσοχὴν σου.

Ἄν λαβῶ κομμάτιον μεταλλοῦ, καὶ ἀκριβῶς διαμετρήσω αὐτὸ, ἔπειτα δὲ τὸ πυρώσω, γίνεται μεγαλύτερον παρ' ὅσον ἦτον· ἀλλ' ἀφοῦ ψυχρανθῆ, ἐπανέρχεται εἰς τὸ πρότερον αὐτοῦ μέγεθος.

Τοῦτο εὐκόλως ἀποδεικνύεται· ἴδου, κομμάτιον χαλκίνου σύρματος, τοῦ ὁποῖου ἡ ἄκρα ἐμβαίνει σωστὰ σωστὰ εἰς τὴν τρύπαν τοῦ κλειδίου τούτου· εἶναι δὲ καὶ τόσον μακρὸν, ὅστε ἀκριβῶς περνᾷ μεταξύ τῶν δύο τούτων καρφίων, τῶν δυνατὰ ἐπὶ τοῦ σανιδίου ἐμπηγμένων. Πυρόνω τὸ σύρμα τοῦτο ἐξίσου εἰς ὅλα τὰ μέρη· καὶ τί ἔπεται; οὐδὲ εἰς τὴν τρύπαν τοῦ κλειδίου χωρεῖ πλέον, οὐδὲ μεταξύ τῶν καρφίων ἀρκεῖ νὰ διέλθῃ. Ἀλλὰ ρίπτω αὐτὸ εἰς τὸ ψυχρὸν νερὸν, τὸ ἐκβάλλω, καὶ τὸ σφογγίζω καλά· δοκιμάζω ἐκ νέου, καὶ ἴδου, εἰσέρχεται παλιν εἰς τὴν τρύπαν τοῦ κλειδίου, καὶ πάλιν περνᾷ μεταξύ τῶν δύο καρφίων.

Ἐκ τοῦ ἀπλουστάτου πειράματος τούτου συμπεραίνω, ὅτι τὸ μέταλλον ἐκτείνεται μὲν διὰ τῆς θερμότητος, συστέλλεται δὲ διὰ τοῦ ψύχους.

Τὸ αὐτὸ πάσχουν ὅλα τὰ μέταλλα, καὶ ὅλα τὰ τῶν μετάλλων μίγματα. Ἄν λάβῃς σύρμα σιδηροῦν, ὀρείχαλκινον, χρυσοῦν, ἀργυροῦν, κασσιτέρινον, ἢ μόλυβδινον, τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα θέλεις παρατηρήσειν. Σημειωτίον ὅμως, ὅτι μερικὰ ἐκτείνονται πολὺ εὐκολώτερον καὶ πολὺ περισσότερον ἀπ' ἄλλα· παραδείγματος χάριν, ὁ χαλκὸς ἐκτείνεται μᾶλλον τοῦ σιδήρου, ὁ δὲ ὀρείχαλκος μᾶλλον εἴτε τοῦ ἐνός, εἴτε τοῦ ἄλλου.

Τὸ γινόμενον τοῦτο, —ἦγουν ἡ διὰ θερμότητος ἐκτασις τῶν μετάλλων, —εἶναι εἰς πολλὰς τέχνας ἀξιολογώτατον. Κύτταξε, παραδείγματος χάριν, τὸν τροχοποιὸν, ὅταν ἔχη νὰ ἐπιβαλῇ τὴν σιδηρᾶν στεφάνην εἰς τὸν τροχὸν ἀμάξης· ἡ στεφάνη γίνεται πολὺ μικρότερα τῆς περιφερείας τοῦ τροχοῦ, ἄστε, ψυχρὰ οὔσα, δὲν ἐμπορεῖ κατ' οὐδένα τρόπον νὰ περιζώσῃ αὐτόν. Τί λοιπὸν κάμνει ὁ τροχοποιός; ρίπτει αὐτὴν εἰς τὸ πῦρ, ὅπου τὴν ἀφίνει νὰ κοκκινίσῃ, καὶ κατὰ συνέπειαν νὰ ἐκταθῆ πολὺ. Εἰς τὴν ἐκτεταμένην ταύτην κατάστασιν ἐμβαίνει εὐκόλως ἐπὶ τῆς περιφερείας· ἀφοῦ δὲ βαλθῆ καὶ προσαρμοσθῆ, χύνεται ἐπ' αὐτῆς ψυχρὸν ὕδωρ· τὸ ψύχος κόμνει τὸν σιδηρὸν νὰ συσταλθῆ, ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ πρότερον αὐτοῦ μέγεθος· οὔτω δὲ συσφίγγει τὸ ξύλινον μέρος τοῦ τροχοῦ μὲ ἴσην καὶ

μεγίστην δύναμιν, καὶ ἡ στεφόνη διαμένει ἐπὶ τοῦ τροχοῦ μόνον ἐκ τῆς ἰδίας αὐτῆς συστολῆς.

Καὶ ἀπὸ τὰς μεταβολὰς ἀπλῶς τῆς τοῦ καιροῦ θερμικρασίας προέρχεται ἡ ἔκτασις καὶ συστολὴ τῶν ἐπιγείων ὄλων πραγμάτων, ἐξαιρέτως δὲ τῶν μεταλλῶν· τοῦτο εἶναι τῶρα πασίγνωστον εἰς τοὺς μηχανικούς. Εἰς τὸ δίστημα τοῦ ἰσχυροῦ καύσωνος τοῦ καλοκαιρίου, δύνασαι νὰ παρατηρήσῃς ὅτι πύλαι σιδηραῖ, μ' εὐκολίαν ἄλλοτε ἀνογουσαι, προσκολλῶνται τόσον σφιγκτὰ, ὥστε χρεῖα νὰ σύρῃ τις δυνατὰ διὰ νὰ τὰς ἀνοίξῃ· τοῦτο προκύπτει μόνον ἐκ τῆς ἡλιακῆς θερμότητος, τῆς τὸν σίδηρον ἐκτεινούσης.

Συμβαίνει πολλοὺς εἰς πετρίνας καὶ πλινθίνους οἰκοδομὰς νὰ βλέπωμεν ραγίσματα εἰς τὸ ἀσβέστωμα τῶν τοίχων· αἴτιον αὐτῶν συνεχῶς ἄλλο δὲν εἶναι εἰμὴ σιδηροῦς τις μοχλὸς ἢ κλειδίον ἐμβεβλημένον εἰς τὸ κτίριον, καὶ ἀσβεστωμένον ἐπονῶθεν· ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου διαπερνῶσα πυρόνει τὸν σίδηρον, ὅστις, κατὰ συνέπειαν ἐκτεινόμενος, πιᾶζει τὸ ἀσβέστωμα, καὶ κομνεί αὐτὸ νὰ σχίξῃ· τὴν νύκτα συστέλλεται μὲν ὁ μοχλὸς εἰς τὸ σῆνδες αὐτοῦ μέγεθος, ἀλλὰ τὸ ἀσβέστωμα δὲν ἀκολουθεῖ τὸν σίδηρον· τὴν ἐπαύριον, ἴσως, ἡ θερμότης ἐκτείνει παλιν τὸν μοχλὸν, ὅστις καὶ παλιν ὠθεῖ τὸ ἀσβέστωμα, τὸ δὲ ραγίσμα μεγαλύνεται, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἀμοιβαδὸν ἐκτεινόμενον καὶ συσπυκνωμένον τοῦ σιδηροῦ, ἕως νὰ πίση τὸ ἀσβέστωμα. Πολλοὶ πολλακίς ἀποροῦν, τίνι τρόπῳ τὸ ἀσβέστωμα τῶν οἰκῶν αὐτῶν γεμίζει τόσον ταχέως ἀπὸ ραγίσματα· πλὴν πολλοὺς, ἕως εἴπαμεν, αὐτὰ προέρχονται μόνον ἀπὸ τὰς βραδείας μὲν καὶ μικρὰς, δυνατὰς ὁμῶς συστολὰς καὶ ἐκτεσεις σιδηροῦ τινὸς μοχλοῦ ἢ κλειδίου ὑποκωτω τοῦ ἀσβεστώματος.

Ἐσχαραι, ἀναμίσον εἰς πλίνθους ὀπτὰς (τοῖβλα) στερεωμέναι, γίνονται μετ' ὀλίγον ἄστατοι, ὁ δὲ πέριξ αὐτῶν πηλὸς ραγίζει, καὶ μὲ τὸν καιρὸν πίπτει, οὐχὶ δι' ἄλλο εἰμὴ διότι ὁ σίδηρος ἐκτείνεται ὑπὸ τῆς θερμότητος τοῦ πρώτου εἰς τὴν ἐσχαρὰν ἀναπτομένου πυρός· ἐκτεινόμενος δὲ ἀπωθεῖ τὰς πλίνθους. Ἀφοῦ τὸ πῦρ σβεσθῆ, ἡ μὲν ἐσχαρὰ συστέλλεται εἰς τὸ πρῶτον αὐτῆς μέγεθος, αἱ δὲ πλίνθοι μένουσιν ὅπου ἐσπρώχθησαν, καὶ διὰ τοῦτο ἐμπορεῖς νὰ κρίνης ὀπόσῃν ἔκτασιν ἔλαβεν ἡ ἐσχαρὰ, κυτταζῶν τὴν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν πλίνθων χαραμίδα.

Πολλοὶ τεχνῖται, ὠραίας καὶ λεπτὰς μηχανὰς κατασκευάζοντες, ἔχουν νὰ προφυλαττωσιν αὐτὰς ἀπὸ τῆς τῶν μεταλλῶν ἔκτασιν· ὁ ὠρολογιοποιὸς κατεξαιρέτον ἔχει νὰ πράττῃ τοῦτο.

Ἐξετάζοντες τὴν κατασκευὴν ὁποιοῦδήποτε κοινοῦ ὠρολογίου, εὐρίσκομεν ὅτι ὅλοι οἱ τροχοὶ ἔχουν βελόνας ἢτοι ἄξονας χαλυβδίνους, δουλείοντας μέσα εἰς ὀρειχαλκίνας τρύπας. Διατί τοῦτο; Διότι πρῶτον μὲν ὁ χάλυψ, ὢν πολὺ δυνατώτερος τοῦ ὀρειχάλκου, γίνεται καὶ πολὺ ἀρμοδιώτερος ἄξων· τῶντι, βελόνῃ ὀρειχαλκίῃ ἤθελε λυγίσειν ἀπὸ τὴν μαλακό-

τητα· ἀλλ' ἐκτὸς ταύτης ὑπάρχει καὶ δευτέρα αἰτία. Ὁ χάλυψ δὲν ἐκτείνεται ὑπὸ τῆς θερμότητος, ὅσον ὁ ὀρειχαλκός· ὅθεν, ἔταν κρατῶμεν ὠρολόγιον ἐπονῶμας, ἡ τοῦ σώματος θερμότης κομνεί καὶ τὰ δύο μέταλλα νὰ ἐκτείνωνται· ἀλλ' ὁ χαλυβδίνος ἄξων ἐκτείνεται ὀλιγώτερον τῆς ὀρειχαλκίνης τρύπας, καὶ διὰ τοῦτο ἡ τοῦ ἄξωνος κίνησις παντοτε μῖνει ἐλευθέρη.

Ἄλλ' ἐὰν, τουναντίον, αἱ μὲν βελόνας ἦσαν ὀρειχαλκίνας, αἱ δὲ τρύπαι χαλυβδίναι, τὸ ἀποτέλεσμα ὁποῖον ἤθελεν εἶσθαι; Αἱ ὀρειχαλκίνας βελόνας, πολὺ μᾶλλον τῶν χαλυβδίνων τρυπῶν ἐκτεινόμεναι, ἤθελεν στήνειν τὰ τοῦ ὠρολογίου κινήματα.

Ἡ διὰ θερμότητος ἔκτασις ἐπενεργεῖ καὶ εἰς τὸν ἦχον τῶν κωδῶνων. Παρατήρησε ὁποῖον ὄξυν τόνον κομνεί τὸ κωδῶνιον τοῦτο· ἰδοὺ τὸ πυρόνω, ὥστε νὰ ἔκταθῆ. Ἄκουσε τῶρα· πόσον ὀλιγώτερον ὄξυν εἶναι ὁ τόνος του.

Ἀπ' ὅλα τὰ εἰς τοὺς χημικούς ἐγνωσμένα στερεὰ σώματα, πλειοῦραν ἔκτασιν καὶ συστολὴν ἐπιδέχονται τὰ μέταλλα· ἀλλὰ πᾶσα στερεὰ οὐσία ἐκτείνεται μᾶλλον ἢ ἥττον διὰ τῆς θερμότητος, μολονότι ὁ τῆς ἔκτασεως βαθμὸς δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἐξακριβωθῆ μὲ ἴσην εὐκολίαν.

Τὰ μέταλλα εἶναι οἱ ἐντελέστεροι θερμαγωγοὶ τῶν ὄσων γνωρίζομεν· τὸ δ' αἴτιον, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ραγίζει τὸ κασσιτέρινον τοῦτο ἀγγεῖον, ὅταν αἰφνιδίως γεμίσω αὐτὸ μὲ βραστόν ἕδωρ, εἶναι ἀπλῶς ἐπειδὴ ἡ θερμότης ἄγεται ταχέως εἰς πᾶν μέρος τοῦ κασσιτέριου, ὅστις κατὰ συνέπειαν ἐκτείνεται ἐπίσης ἐντὸς καὶ ἐκτὸς.

Πήλινα ἢ πέτρινα σώματα, εἴτε φυσικὰ εἴτε τεχνητὰ, εἶναι θερμαγωγοὶ κακίστοι· παρόμοιος δὲ εἶναι καὶ ὁ ἕλος. Ἐὰν εἰς ὑέλινον ποτήριον χύσω βραστόν ἕδωρ, σχεδὸν εἶναι βέβαιον ὅτι θίλει σπάσειν ἢ ραγίσειν, ἐπειδὴ τὸ ἐντὸς μέρος αἰφνιδίως ἐκτείνεται, καὶ ἡ θερμότης δὲν ἄγεται ἀμείσως εἰς τὸ ἐκτὸς· τὸ ἐντὸς λοιπὸν, μεγαλυνόμενον ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ριαζει, τέλος, τὸν ἕλον νὰ ραγίσῃ.

Ὅσον παχύτερος ὁ ἕλος, τόσον βεβαιότερον τὸ ραγίσμα· ὅθεν καὶ βλέπεις γενικῶς τοὺς χονδροῦς πυθμένους τῶν κουπῶν νὰ χωρίζωσιν, ὅταν βαλθῆ εἰς αὐτὰς ζεστόν ἕδωρ, ἐπειδὴ τότε ἡ θερμότης ἄγεται ἀκόμη βραδύτερον διὰ τοῦ τόσον παχέος ὄγκου· ἀλλὰ λεπτότατος ἕλος ἐμπορεῖ νὰ γεμισθῆ αἰφνιδίως ἀπὸ βράζον νερόν, χωρὶς νὰ ραγίσῃ, καθὼς, παραδείγματος ἕνεκα, τινὰ εἶδη φιαλῶν· εἰς τὰ τοιαῦτα ἡ θερμότης μεταβαίνει ταχέως ἀπὸ τὸ ἐντὸς εἰς τὸ ἐκτὸς μέρος, ἀμφότερα ἐκτείνονται ἐξίσου, καὶ οὐδεμία σύντριψις ἀκολουθεῖ.

Ἀρκοῦν, πρὸς τὸ παρὸν, αἱ ὀλίγαι αὐταὶ παρατηρήσεις περὶ τῆς διὰ θερμότητος ἔκτασεως τῶν στερεῶν· εἰς τὸν προσεχῆ ἀριθμὸν θίλω προσπαθήσειν νὰ σε δείξω τὴν τῶν ὑγρῶν ἔκτασιν διὰ τῆς αὐτῆς κραταιᾶς ἐνεργείας.

ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΤΟΥ ΙΝΔΙΚΟΥ ΑΡΧΙΠΕΛΑΓΟΥΣ.

ΜΕΤΑΞΥ τοῦ νοτιανατολικοῦ τῆς Ἀσίας ἄκρου καὶ τοῦ ἀρκτικού παραλίου τῆς Ἀουστραλίας ὑπάρχει ἐκτεταμένον ἀθροίσμα νήσων, γνωστῶν ὑπὸ τὸνομα αἱ Νῆσοι τοῦ Ἰνδικοῦ Ἀρχιπελάγους. Κυριώτεραι εἶναι ἡ Σουμάτρα, ἡ Ἰαύα, ἡ Βόρνεος, αἱ Μολούκκαι, ἡ Κέλεβες, καὶ πλῆθος ἄλλων ἱκανοῦ μεγέθους. Ἐμπορικῶς θεωρούμεναι, αἱ νῆσοι αὗται εἶναι πλείστου λόγου ἄξια εἰς τὸν πολιτισμένον κόσμον, καθότι εὐποροῦν ἀπὸ χίλια εἶδη, τὰ ὁποῖα ἔγιναν σχεδὸν ἀναγκαῖα τῆς ζωῆς. Περιγραφή τις λοιπὸν αὐτῶν καὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ἐμπορίου των ἐλπίζομεν ὅτι θέλει εὐχαριστήσῃν πολλοὺς τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Ἡ Βόρνεος, ἡ μεγίστη τῶν νήσων τοῦ Ἰνδικοῦ Ἀρχιπελάγους, σχεδὸν ἐξισοῦται κατὰ τὸ μέγεθος μὲ τὴν Μεγάλην Βρετανίαν. Εὐρίσκεται δὲ ὡς ἐπιτοπλεῖστον εἰς τὰς χεῖρας διαφόρων ἐντοπίων φυλῶν, αἵτινες ὀλίγον μόνον ὠφελοῦνται ἀπὸ τὰ προϊόντα τῆς πατρίδος των. Οἱ πρὸ πολλοῦ εἰς τὸ Ἀρχιπέλαγος τοῦτο κυριαύοντες Ὀλλανδοὶ πολὺν καιρὸν ἠγωνίζοντο εἰς μάτην νὰ συστηθῶσιν εἰς τὴν Βόρνεον· ἀλλὰ μόνον τὸ 1823 ἐπέτυχαν, τέλος, νὰ στερεωθῶσιν ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ παραλίου, εἰς μέρος καλούμενον Ποντιανή. Ἐνταῦθα ἤρχισαν νὰ ἐμπορεύωνται τὸν χρυσὸν καὶ τοὺς ἀδάμαντας, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἡ νῆσος ὑπερπλουτεῖ· ἀλλ' αὐτοὶ μὲν ὀλίγον ἠδυνήθησαν νὰ ἐκτείνωσι τὸ ἐμπόριόν των· τὰ δὲ λοιπὰ ἔθνη διὰ ζηλοτύπων περιορισμῶν ἐμποδίσθησαν τοῦ νὰ πραγματεύωνται τι ἐκεῖ· ὅθεν οἱ πόροι τῆς Βορνέου μόνον κατὰ μέγα μέρος κεκλεισμένοι, ἂν καὶ ἀφθονῆ ἀπὸ πληθμονῆν καμφοράς, καὶ ἄλλα εἶδη πολύτιμα, παρεκτός τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν ἀδαμάντων.

Αἱ νῆσοι Σουμάτρα καὶ Ἰαύα, τῆς Βορνέου ἀκόλουθοι ὡς πρὸς τὴν ἔκτασιν, εἶναι ἀποικιακὰ κτήματα τῶν Ὀλλανδῶν. Τὸ κυριώτερον Ὀλλανδικὸν καταστήμα εἶναι ἡ Βατανία, πόλις ἐπὶ τοῦ βορειοδυτικοῦ παραλίου τῆς Ἰαύας, καὶ τὸ ἀρχαιότερον καὶ μεγαλῆτερον ἐμπορεῖον εἰς τὸ Ἀρχιπέλαγος. Ὁ πληθυσμὸς τῆς πόλεως ταύτης ἀναβαίνει εἰς περίπου 70,000, ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγοι μόνον εἶναι Εὐρωπαῖοι. Οἱ Ὀλλανδοὶ ἔχουν προσέτι καταστήματα ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Κέλεβες, καὶ διαφόρων ἄλλων νήσων τοῦ μεγάλου τούτου ἀθροίσματος, αἵτινες θεωροῦνται ὡς ἀποικιακὰ κτήματα τοῦ βασιλέως τῆς Ὀλλανδίας. Πρὸ πολλοῦ ἀπολαμβάνουν αἱ Ὀλλανδοὶ διὰ μέσου τῶν κτημάτων τούτων ἐμπορικὸν μονοπωλεῖον εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ κόσμου, διατηροῦντες αὐτὸ μὲ τὰ χεῖριστα μέσα. Τὰ κυριώτερα προϊόντα τῆς νήσου Ἰαύας εἶναι ὀρύζιον, φυτικὰ ἔλαια, καπνόχορτον, ζάχαρον, καὶ καφῆς· προσέτι, Ἰνδικόν, κοκοκάρυα, τέϊ, καὶ μετάξιον.

Ἡ Σιγγαπόρα εἶναι τὸ κέντρον ὅλου τοῦ εἰς τὸ Ἰνδικὸν Ἀρχιπέλαγος Βρετανικοῦ ἐμπορίου. Ὅτε τὰ ἐν Ἰνδίας Ὀλλανδικὰ κτήματα, τὰ ἐπὶ τοῦ ἐσχάτου πολέμου πεσόντα εἰς τὰς χεῖρας τῶν Βρετανῶν, παρεχω-

ρήθησαν πάλιν εἰς τὴν Ὀλλανδίαν τὸ 1814, ὁ Ἄγγλος κυβερνήτης Θωμᾶς Ράφφλης ἐθεμελίωσε τὴν ἀποικίαν τῆς Σιγγαπόρας, ὥστε νὰ ἔχωσιν οἱ συμπατριῶται αὐτοῦ εἰς τὰς θαλάσσας ἐκεῖνας ὀχύρωμά τι καὶ ὑπεράσπισιν τοῦ ἐμπορίου των ἀπὸ τὰς τῶν Ὀλλανδῶν ἐπιδρομὰς καὶ ἀπαγορεύσεις. Ἡ θῆσις τοῦ καταστήματος ἐκλέχθη ἄριστα. Ἡ Σιγγαπόρα εἶναι νῆσος, εἰκοσιεπτὰ μιλίων ἔχουσα μῆκος, καὶ δεκαπέντε πλάτος, κειμένη κατὰ τὸ ἀνατολικὸν ἄκρον τοῦ πορθμοῦ τῆς Μαλάκκας, ἡ τοῦ πορθμοῦ ὅστις χωρίζει τὴν Σουμάτραν ἀπὸ τὴν Μαλαϊκὴν χερσόνησον, τὴν μεσημβρινωτάτην κόγχην τῆς Ἀσίας. Εἶναι δὲ ἡ νῆσος αὕτη κέντρον τοῦ πρὸς ἀνατολὰς καὶ δυσμὰς θαλασσινοῦ ἐμπορίου τῶν Ἰνδιῶν, κειμένη καθ' αὐτὸ ἐπὶ τοῦ δρόμου τῶν πλοίων, ὅσα περνοῦν καθ' ὁποιανδήποτε τῶν διευσύνσεων τούτων. Ἡ πόλις τῆς Σιγγαπόρας κεῖται ἐπὶ ποταμοῦ, κατὰ μέρος πλωίμου· περιέχει δὲ, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1833, 20,978 κατοίκους, ἐκ τῶν ὁποίων μόνον 119 εἶναι Εὐρωπαῖοι, καὶ 96 Ἰνδοὶ Εὐρωπαϊκοῦ αἵματος. Τὸ δ' ἐπίλοιπον τοῦ πληθυσμοῦ παρουσιάζει δεῖγμα ἐξαιρετοῦ τοῦ εἰς πᾶν κατάστημα τοῦ Ἀρχιπελάγους εὐρισκομένου μίγματος γενῶν.

Τῆς πόλεως Σιγγαπόρας ἡ θῆσις εἶναι χαριστάτη, τὸ δὲ κλίμα, ἂν καὶ θερμὸν, εἶναι ὑγιεινόν. Ἰδιὰ τῆς προϊόντα ἡ νῆσος ἔχει ὀλιγώτατα· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ λιμὴν αὐτῆς εἶναι πάντῃ ἐλεύθερος ἀπὸ πᾶν δικαίωμα εἰσαγωγῆς, ἐξαγωγῆς, ἀγκυροβολίου, λιμένος, ἢ φάρου, διὰ τοῦτο ἔγινεν εἶδος παρακαταθήκης, ὅπου συνάγονται καὶ πωλοῦνται τὰ προϊόντα ξένων χωρῶν. Ἀπὸ τὸν Μαῖον 1835, ἕως τὸν Μαῖον 1836, τῶν μὲν εἰσαχθέντων Εὐρωπαϊκῶν εἰδῶν ἡ ἀξία ἀνέβαιεν εἰς 6,618,671 Δίστηλα· τῶν δ' ἐξαχθέντων κατὰ τὴν αὐτὴν τοῦ χρόνου περίοδον προϊόντων τῆς Ἀνατολῆς ἐσυμποσοῦτο ἡ ἀξία εἰς 6,217,703 Δίστηλα.

Ἀδύνατον εἶναι ν' ἀπαριθμήσωμεν ἐνταῦθα ὅλα τὰ κυριώτερα εἶδη, τὰ συγκροτοῦντα τὸ ἐμπόριον τῆς Σιγγαπόρας· ἀλλ' ὁ ἐπόμενος κατάλογος θέλει δεῖξῃν ὀλίγα τινὰ τῶν εἰδῶν, ὅσα ἐξήχθησαν ἀπὸ τὸν λιμένα τὸ 1827—8, ὁμοῦ καὶ τὰς χώρας ἐκ τῶν ὁποίων ἐφέρθησαν.—Κάμφορα, ἀπὸ τὴν Μαλαίαν· καφῆς, ἀπὸ τὴν Ἰαύαν καὶ Σουμάτραν· χρυσός, ἀπὸ τὴν Βόρνεον· πιπέρι, ἀπὸ τὴν Σουμάτραν· σάγον, γενόμενον εἰς τὴν Σιγγαπόραν· κασσίτερος καὶ ἄλλα μέταλλα, ἀπὸ τὴν Μαλαίαν· ζάχαρον, ἀπὸ τὴν Σιάμην· ὀρύζιον, ἀπὸ τὴν Μαλαίαν καὶ Σιάμην· ἄλας, ἀπὸ τὴν Σιάμην· τέϊ, ἀπὸ διαφόρους τόπους· ὄπιον, ἀπὸ τὴν Ἰνδοσταν· καὶ προσέτι, σίδηρος, μετάξιον, κοκοκάρυα, κόγχην μαργαριτοφόρος, ἀρώματα, κτλ.

Ἀπὸ δὲ τὴν Βρετανίαν εἰσάγονται εἰς τὴν Σιγγαπόραν τὰ ἐπόμενα· βαμβακερὰ ὑφάσματα καὶ νήματα· μάλλινα ὑφάσματα· Σβεκικὸς καὶ Ἀγγλικὸς σίδηρος· καὶ χάλυψ· σιδηρουργήματα· πῆλινα καὶ ὑάλινα σκεύη· οἶνοι, πνεύματα, καὶ ζύθου· σχαινία· πυροβόλα καὶ πυρίτις· βαφαὶ διαφόρων εἰδῶν, ῥητίνη, πίσσα, κτλ.

Η ΚΣΤΙΑ.

Φιλτάτη Χλή μου! ἐνῶ εἰς ἄβυσσον μωρίας
 Εἰσέρχονται οἱ πλούσιοι, καὶ τῆς κενοδοξίας
 Οἱ ἀλαζόνες, οἱ τυφλοὶ, καὶ δουρῶδες ἀνθρώποι,
 Ἡμεῖς ἄς ὑπεκφύγωμεν, μηδὲ ἄς ἐπεμείωμεν
 Εἰς τοὺς τρελλοὺς αὐτῶν χοροὺς, κ' ἂν κατηγορηθῶμεν
 Ὡς ἰδιότροποι, κωφοὶ, παράξενοι, μισάνθρωποι.

Συχνὰ δ' ἀποσυζύμεθα ἐκ τοῦ εὐθύμου κόσμου
 Ἐν τὸν οἶκον, ἔς τὴν ἐστίαν μας, ὅπου ἀκαύστως, φῶς μου,
 Ὁ ἔρως ὁ συζυγικός δ' ἐνασχολῆ τὰς ὥρας μας.
 Ἐνταῦθα δὲν εἰσέρχεται γείτων υἱὸς δουρέων,
 Ἡ ξένος πολυπραγμονῶν εἰς τὴν τοῦ ἄλλου τρίβον,
 Διὰ τὰ θλίβει τὴν χαρὰν ἔς τὰς ἐγκαρδίους χῶρας μας.

Ἐὰν τὴν ἄνω αὐτῆς ἀληθῆ τιμῶμεν εὐτυχίαν,
 Κεῖται αὐτῆ ὡς θησαυρὸς εἰς τὴν ἡμῶν καρδίαν.
 Μὴ οἱ εἰς θάλασσαν καὶ γῆν τὰ ἴχνη της θηρεύοντες.
 Ὁ κόσμος μὴ πεισθῆς ποτὲ ὅτι δὰ μᾶς χαρίσῃ.
 Πᾶσα χαρὰ ἀπὸ ἡμᾶς μόνους ἄς ἀναερίσῃ,
 Ἐν τὴν φίλτατον καλύβην μας τὰ μέσα ἀνιχνεύοντες.

Τοῦ Νῶε ἡ περισσερὰ εἰς ταραχὴν ἐμείχε,
 Ὅποτε μ' ἀνυπόμονα πτερύγια ἀφῆκε
 Τὴν κιεωτὸν, τὸ ἀσφαλὲς ἐκεῖνο καταγώγιον.
 Εἰς τὴν ματαιὰν ἐκδρομὴν πικρῶς ἀποτυχοῦσα,
 Ἡ ὄρνις τότε ἐπέστρεψε, ἔς τὸ ἀχανὲς ζητοῦσα
 Τὴν ἱεράν καὶ πάλιν ναῦν, γυμνὴ, χωρὶς ἀγώγιον.

Ἄφες τοὺς τὸν Ὑμέναιον μωρῶς περιγελῶντας
 Τοὺς τῶν χρυσίνων του ὠρῶν τὸ μέλι ἐκτραυλῶντας
 Ἡμᾶς ἄς ἐρωτήσωσιν Ὡς ἀηδῶν, κελιάδησον
 Ὅτι ὄρθως νοούμενος ὁ γάμος ἐπιφέρει
 Εἰς μίαν ψυχὴν εὐαίσθητον θείας τροφᾶς, κ' ἐν μέρει
 Ἡλύσια ἐπίγεια, ἐπίγειον παραδείσον.

Τὰ βρέφη μας δὰ μᾶς γενιοῦν τερπνὰς παραμυθίας
 Ἄν παιδεύθῃσι κατ' εὐχὴν, πηγαὶ φιλοσοφίας
 Θέλουν φανῆν εἰς τοὺς γονεῖς, καὶ βρῦσεις τρυφερότητος.
 Τὸ πνεῦμά των μορφόνομεν μὲ ἀγρυπνον φροντίδα.
 Τὰ δίδομεν τὴν ἀγαθὴν, τὴν ἐντιμὸν μερίδα,
 Καὶ τὰ προστοιμάζομεν ὁδὸν μακαριότητος.

Κ' ἐνῶ καρπίμως δὰ τελοῦν τὸ φεῖνημα τῆς πείρας μας,
 Νέους δὰ μᾶς χαροποιοῦν, δ' εὐαρεστοῦν τὸ γῆρας μας,
 Καὶ μὲ στεφάνους δὰ κοσμοῦν τὰς πολιὰς μας τρίχας.
 Εἰς ἀρετὰς αὐξάνοντα τὸ ἔγκλημα δὰ φύγωσι
 Τῆν τῶν γονέων των σπαργὴν πληρόνοντα, δ' ἀνοίγωσι
 Μὲ ἀνταξίους ἀμοιβὰς τὰς τῆς ψυχῆς μας πτύχας.

Ὡ ἀγαθὰ ἀδάνειστα! Ἔλα εἰν' ἰδικὰ μας
 Ἐν τὸν σύμπαν ζῶντες ἄγνωστοι μὲ τὰ τεκνιδία μας,
 Ἡ καὶ παρὰ τοῦ σύμπαντος λησμονημένοι τέλεια.
 Μονάρχαι, Ἄ! τὰ πλούτη σας διόλου δὲν φθονοῦμεν
 Τοὺς μεγαστάνας βλέποντες ἡμεῖς τοὺς συμπαθοῦμεν,
 Καὶ μακαρίζομεν ἡμᾶς—Μακρὰν ἢ πολυτέλεια!

Τῶ ἐντι ἄφρονος ἔδω δὲν εἶναι ἡ μερίς μας
 Ὅλιγα πλὴν καὶ ταπεινὰ ζητεῖ ἡ ὑπαρξίς μας,
 Καθὸν εἰν' ὀλιγώταται κ' αἱ χρεῖαι μας τῆς φύσεως.
 Εἰς τοῦτο, ναί, συνίσταται ἡ τέχνη τοῦ βιώναι,
 Αἱ κύρια ἀνάγκαι σου τὰ δ' ἐξαρκῶσι μόναι
 Φρονίμως τὰ ἐπασχολῆς τὰ τῆς μικρᾶς σου κτήσεως.

Χωρὶς λοιπὸν νὰ πίνωμεν πλευνεξίας κῶνεια,
 Εἰς ὅσα μᾶς ἐχάρισεν ἡ εὐεργέτις Πρῖνοια,
 Σιωπηλοὶ, εὐγνώμονες, εὐχάριστοι δὰ ζῶμεν.
 Διότι, ἂν καὶ ταπεινὴ ἡ ἰδιοκτησία μας,
 Ὅλην ἄς τὴν χαιρώμεθα, ἀφοῦ εἶναι ἴδια μας.
 Πῶς τὰς φευγούσας ὥρας μας εἰς μάτην νὰ σκορπῶμεν;

Κ' ἂν μᾶς πλακύνουν συμφοραὶ, χρεῖα νὰ ὑποκλίνωμεν.
 Κ' ἂν μᾶς ἀρνοῦνται χάριτες, χρεῖα νὰ ὑπομεινῶμεν.
 Κ' ἂν μᾶς προσφέρουν χάριτας, εὐδὲς εὐγνωμοσύνη.
 Φιλτάτη Χλή μου! αὐτὸ φρονίμων εἶναι ἴδιον,
 Αὐτὸ εἶναι θυμίαμα καρδιακῶν, αἰδίου,
 Καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ὄσμη τοὺς οὐρανοὺς ἠδύνει.

Δὲν ἀπαιτοῦμεν ξενισμὸν ἔς τὴν γῆν πολυχρονίως,
 Διότι σπάνια γλυκὺς ὁ χιονώδης βίος.
 Ἄλλ' ὅταν ἐκπεραιωθῇ τὸ γῆινον συμπόσιον,
 Ἐκ τῆς τραπέζης ἡσυχοὶ τότε ἄς ἐγερθῶμεν.
 Ἐν τὰ τέκν' ἄς τὴν ἀφήσωμεν· οὔτε δὲ νὰ φθονῶμεν
 Ἐν τὸν οἴκῳ μας τὰ λείψανα τὸ ἔσχατόν μας γρόσιον.

Μὲ βήματα προσεκτικὰ, δεμένοι χεῖρι χεῖρι,
 Οὕτω περνώμεν τὴν ζωὴν, ὅπου καὶ ἂν μᾶς φέρῃ
 Ἡ δίχρους τῆς ζωῆς ὁδός· (χαρᾶς καὶ λύπης χρώματα).
 Καὶ τὰς ματαιὰς της σκηναὶς φεύγοντες ἀδακρύτως,
 Ἀτάραχοι, ἀμέριμνοι, ἀφοβοὶ, ἀτρεμήτως
 Τὸ χῶμά μας μιγνύομεν μὲ τῶν νεκρῶν τὰ χῶματα.

Κ' ἐν τούτοις ἡ Συνείδησις, πιστὴ μας φιληνάδα,
 Θὰ ἔλθ' εἰς συνοδίαν μας ἔς τὴν ζοφερὰν κοιλάδα,
 Καὶ δὰ εὐφράνη δὴ ψυχὰς εἰς μέρος δυσανάβατον.
 Κ' ἂν δὲν ἦν ἄλλη κούφισις ἐκτὸς ἀπὸ ἐκείνην,
 Ὡς Ἄγγελος εὐνοϊκὸς δὰ ψιθυρίσ' εἰρήνην.
 Θὰ μαλακώσῃ τὸν σκληρὸν ἐκεῖνον νεκροκράβατον.

Μετὰφρ. I. I. Σ.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ Ἄγγλος τελειώνει διατριβὴν τινὰ
 περὶ τῆς θρησκευτικῆς κλίσεως τῶν γυναικῶν μὲ τοὺς
 ἐφεξῆς λόγους.—Ἄν ὁ Χριστιανισμὸς ἠναγκάζετο νὰ
 φύγῃ ἀπὸ τὰ παλάτια τῶν μεγιστάνων, τὰς ἀκαδημίας
 τῶν φιλοσόφων, τὰς αὐλὰς τῶν νομοθετῶν, ἢ τὴν πλη-
 θὺν τῶν πολυασχόλων, τὰς γυναῖκας ἠθέλαμεν εὐρεῖν
 ἔσχατον καὶ καθαρώτερον αὐτοῦ καταγώγιον· ὁ τελευ-
 ταῖος ναὸς τοῦ ἠθέλεν εἰσθαι ἡ γυναικεῖα καρδία· τὸ
 τελευταῖον τοῦ ἀκροατήριον, τέκνα συνηγμένα πέριξ τῶν
 γονάτων τῆς μητρός· τὸ δὲ τελευταῖον ἀφιέρωμα, ἡ κρύ-
 φιος προσευχὴ, σιωπηλῶς φεύγουσα ἐκ τῶν χειλέων αὐ-
 τῆς, καὶ μόνον εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ὑψίστου ἀκουομένη.

ΤΑ σημεῖα τοῦ καλοῦ ὕδατος εἶναι—ὅτι θερμαίνε-
 ται καὶ κρυώνει γρήγορα· ὅτι τὸ μὲν θέρος εἶναι ψυχρὸν,
 τὸν δὲ χειμῶνα ὀλίγον τι ζεστόν· ὅτι, εἰάν μία ρανίς
 αὐτοῦ στεγνώσῃ ἐπὶ λευκοῦ ὑφάσματος, δὲν ἀφίνει τὸ
 παραμικρὸν στύμμα· καὶ ὅτι δὲν ἔχει οὔτε γεῦσιν, οὔτε
 ὄσμήν. Τὰ γλυφὰ νερὰ κάμνουν τὸ δέρμα τραχὺ, τὰ
 δὲ γλυκέα, λεῖον. Κρέας ἢ χόρτα βραζόμενα εἰς γλυ-
 φὸν ὕδωρ δὲν γίνονται τρυφερά, καθὼς ὅταν βράσωσι
 μέσα εἰς γλυκὺ.